

קונטרס
ארשת שפתינו יערב לפניך מלך קל רם ונישא

מבין ומאזין

מביט ומקשיב לקול תקיעתנו
ותקבל ברחמים וברצון את תפילתנו...

וכמה לקט הלכות מאמרים מלוקטים מגיליון "אז נדברו"

דמבדרא בתוככי הישיבות הקדושות

בענייני ראש השנה וימי התשובה והמסתעף

ניתן לקבל בדואר אלקטרוני:

A8447168@gmail.com

מפתח הנושאים

2מפתח הנושאים
3במקום הקדמה: מבין ומאזין מביט ומקשיב...
10והיא!!! היא תהילתך!!!
16אשר אימתך
19אתה לא מתבייש להביא תאנה מיובשת לקב"ה...???
27בטוחים!!! שיעשה להם נס
30אל תשכח להטעין את הפלאפון לפני ר"ה...
36שלושה ניחושים! מהו הפיוט שנתקן במיוחד למוצאי יום כיפור???
39נא לנצל!!! עשרת ימי תשובה... ימים שלא חוזרים...
42מאוד הייתי רוצה לדעת מראש את ה"תכניה" של שנה הבאה...

במקום הקדמה: מבין ומאזין מביט ומקשיב...

את המאמר הזה שמור לשעות חירום... לבקרים העייפים של עשי"ת...

והאמת היא שלא דווקא...

הימים יום גדולים... ימים נוראים... וכמו תמיד אני נכנס ללחץ... והלחץ משתק... אני רוצה להשתנות... רוצה להתפלל... להתחזק... ללמוד... לקרא ספרי יראה שמחזקים... ותכל'ס... בסופו של דבר מרוב לחץ... אני משתתק!!! אני לא עושה כלום... רק מסתובב סביב עצמי... עצבני... הלחץ המשתק מהימים האלו לא עוזב אותי... מה לא עשיתי... שיננתי לעצמי מאמרי חז"ל... שיננתי כל מיני משפטים טובים... שום דבר לא עזר... המשקעים שיש לי מהעבר נתנו בי את אותתם... נכנס לי לראש שבימים האלו אני לחוץ... ולחוץ... ותכל'ס... לא עושה כלום... וכמובן שכל שהימים נוקפים זה רק נהיה יותר גרוע... בעשרת ימי תשובה אני בכלל לא יודע איפה לשים את עצמי... אני רק יודע שאני לא בסדר... וצריך להתחזק... ותכל'ס... לא עושה כלום...

מי שמזדהה עם התחושות האלו שירים את היד!!!

כן... לפעמים זה ממש מטריף את הדעת... יש רגעים שאני חושב לעצמי: הלוואי והייתי עושה חיל בעשרת ימי תשובה כמו בשבוע הכי שגרתי בחורף... דא עקא... שמרוב שאני לא יודע מאיפה להתחיל... אז אני לא עושים כלום... נו... מה יהיה??? זהו... שעון החול הולך ואוזל... אוטוטי יום כיפור... וראה עמידתנו דלים וריקים... מה יהיה??? לא עשיתי כלום לבנתיים!!!

אבל איש בשורה אני: לאחר מעשה!!! לאחר שזה מה שיש... (אם באמת זה מה שיש...)
אז במבט לאחור אני חושב לעצמי... בעצם... בעצם אולי גם זו צורה מסוימת של ביטוי... יש כאלו שמבטאים את התשובה שלהם בדומיננטיות... משתנים... מתחזקים... מקבלים החלטות חשובות ומבצעים... ואילו יש כאלו שמבטאים את זה ברצינות תהומית ובהתמדה יותר גדולה... ו... ו... וקח בחשבון שיש כאלו שמבטאים את זה בסהרוריות... זו צורת ההתבטאות שלנו... תעשה משהו...

זה בדיוק כמו בתינוקות... כשתינוק רואה מהחלון שאבא מגיע הוא נורא נורא מתרגש... נו... מה הוא עושה??? אז תלוי... יש תינוק יותר משוחרר... אז הוא פוצח

בקריאות גיל ושמחה... ויש תינוק טיפה יותר מופנם שמרוב התרגשות הוא מתחיל לבכות... ויש תינוק שמרוב שהוא לא יודע איך לבטא את ההתרגשות שלו הוא נהיה עצבני ומשתולל ורוקע ברגלים ומרביץ למי שמחזיק אותו... **אבל אז מה...** בשביל זה אבא ואמא מכירים את יענקלה הקטן והם מבינים מה עומד **מאחורי** ההתנהגות הזו... הם מבינים שהוא בסך הכל מתרגש מאוד... הוא רק לא יודע איך לבטא את זה... **אותו דבר אנחנו...** הרי בינינו... המתח המשתק הזה בימים אלו... והבלבול והסהרוריות והעצבים... הרי מה זה??? מה עומד מאחורי זה??? למה אנחנו ככה נראים??? כי... כי אנחנו באמת באמת באמת באמת רוצים לעשות משהו טוב למענו יתברך ומרוב שאנחנו לא יודעים מאיפה להתחיל... אז למעשה אנחנו לא עושים כלום...

אז נכון ש-שלא לעשות כלום זה לא תכל'ס... אבל אל תשכח שאנחנו כבר אחרי ר"ה ואנחנו כבר יודעי תרועה ובאור פניך יהלכון... ואבא שבשמים כעת מהלך בינינו.

והוא מבין!!! ומאזין!!! מביט!!! מקשיב! המבין אל כל מעשיהם... והוא מבין מצוין למה אני כזה שלעפצץ בימים האחרונים... הוא יודע שזה לא נובע מרוב אדישות או חוסר רצינות... אלא אדרבה... דווקא בגלל שאני כ"כ רוצה לעשות משהו אז אני מאבד עשתונות... בשביל זה הוא אבא שבשמים שידוע לא רק מה אני עושה או לא עושה... אלא גם מה עומד מאחורי!!! מאחורי מה שאני עושה או לא.

אבא שבשמים: אתה הרי מכיר אותי במשך השנה... ואתה הרי יודע שבמשך השנה אני מתפקד עוד יותר טוב מאשר בעשרת ימי תשובה... אני הרבה פחות עייף בבקרים במשך השנה מאשר עכשיו... נו... ולמה זה??? מה פשר החוק מרפי הזה??? אלא מאי??? מרוב לחץ... מרוב שאני באמת רוצה למצא חן בעיניך... ומרוב שאני באמת לא יודע מה לעשות קודם... אז תכל'ס אני לא עושה כלום... אם היה לי עסק מול בוס רגיל... התירוץ הזה לא היה מתקבל... תכל'ס... הבוס רוצה תוצרת... רוצה עבודה... אבל אתה??? אבא שבשמים??? אתה הרי המבין אל כל מעשיהם!!! הרי כל המקור לדין של ראש השנה הוא מהפסוק: היוצר יחד ליבם המבין אל כל מעשיהם... **אז זו הצורה שבה אני מתבטא!!!** תקבל את זה באהבה... זה מה שיש לי להגיש לפניך... ראה עמידתנו דלים וריקים... זה סוג של עמידה... סוג של התייצבות לפניך...

עמידתנו דלים וריקים. על זה!!! בדיוק על זה נאמר אחד המרבה ואחד הממעיט ובלבד שיכוין את לבו לשמים".

כשהייתי בחור צעיר סבלתי מתופעה מוזרה... כל פעם שהייתי ניגש לרב לשאול שאלה... מרוב שהייתי מתרגש ממנו... ברגע שרק הייתי מתחיל לדבר... הרב יש לי שאלה! פתאום הייתי שוכח מה אני רוצה... שכחתי את השאלה (מכיר את התופעה הזו...) תמיד הייתי נבוך ואומר לרב בחצי פה... מצטער... שכחתי מה רציתי... **אבל!!! היה רב אחד...** שהוא לשם שינוי... כשאמרתי לו שכחתי... הוא חיך לי חיוך טוב לב ואמר לי: אני מבין אותך מצוין... אני יודע שמרוב שאתה מפחד ממני לכן שכחתי... אז תרגע... אני לא כזה מפחיד... תחזור עכשיו בחזרה למקום... ותנסה להיזכר מה היתה השאלה... וברגע שאתה תזכר מיד תחזור אלי... תעקוף את התור... אני מחכה לך... אני רוצה כבר לשמוע את השאלה... מיותר לציין: שבאותה שניה נזכרתי בשאלה... בטח... ברגע שהמחסומים נפלו... הרב המפחיד נתן לי תחושה שנכון... הוא באמת מפחיד אבל הוא גם מבין אותי למה שכחתי (ולא רואה בזה זלזול או חוסר רצינות...) אוטומטית נזכרתי... **אותו דבר כאן: נא לא לשכוח!!!** נכון שזה ימים הנוראים ונכון שהיום יכתב בספר הזכרונות החיים והמוות... אבל סוף סוף יש לנו עסק מול מבין ומאזין מביט ומקשיב... ואם הוא כעת רואה שהחוסר תפקוד והעייפות שלך נובעים דווקא מרוב שאתה רוצה למצא חן בעיניו רק אתה מאבד עשתונות... אז היא גופא!!! העיפות הזו... והכלום הזה שעשינו בעשרת ימי תשובה האלו... זה עצמו ה"תערב לפניך עתירתנו כעולה וכקרוב". זה עצמו מתנגן לאבינו שבשמים כתפילה הכי מתוקה.

אל תשכח שאבותנו במצרים שזעקו לקב"ה... ואחד הפסוקים ב"זכרונות" זה "וישמע אלוקים את נאקתם..." **מה הייתה התפילה שלהם???** ויאנחו בני ישראל מן העבודה ויזעקו ותעל שוועתם אל האלוקים מן העבודה... שים לב: לא מוזכר מילה אחת שהם התפללו לקב"ה!!! הם נאנחו מהעבודה... צעקו מהעבודה... ותעל שוועתם אל האלוקים מן העבודה... מה הכוונה??? עם ישראל היו במצב די דומה למצב שלנו... שקועים בחומר וטיט... שקועים יותר מידי בשטף החיים היומיומי... כשסוף סוף הם הבינו שיש כתובת ויש למי לפנות... הרי הם לא ידעו איך עושים את זה... הם עמדו חסרי אונים מול הרצון להתבטא מול הקב"ה ולא הצליחו... ולא נותר להם אלא

להיאנח... לעשות קרעכץ... תראה... לא הולך לי התפילות... ניסיתי לדבר עם הקב"ה ולא הלך... תראה... כל היום ניסיתי להתיישב בדעתי... ניסיתי להתרכז... ולא... לא הגעתי לזה... אין לי מוחין... והנה!!! ותעל שוועתם אל האלוקים מן... העבודה!!! השוועה עלתה מתוך העבודה... מתוך הטירוף הדעת... מתוך הקרעכץ הזה... מתוך ה-אאוף הזה... לא הולך לי לתקשר עם הקב"ה. זה עצמו צורה של תשובה תפילה וצדקה שמעבירים רוע הגזירה.

יתן ה' ונצליח כן להתנער... וכן להתפלל וכן להתעשת לפני שיעברו הימים האלו... אבל אם לא הולך... לא להבהל... איך אמר הרב פינקוס??? בעשרת ימי תשובה תדבר עם הקב"ה... והיה: אם אתה מרגיש שאתה עומד מול קיר... אל תתבלבל... תדע לך שמאחורי הקיר עומד הקב"ה... והוא!!! הוא יודע שאתה מרגיש שאתה עומד מול קיר... ו... ו... והוא מבין... אתה תעשה את שלך... אתה תדבר איתו כאילו אין פה קיר... והוא!?! הוא ישמע את תפילתך לא כאילו אין פה קיר... אלא כי באמת אין פה שום קיר!!! רק לך נראה שיש פה קיר... אבל למעשה "דרשו ה' בהמצאו קראוהו בהיותו קרוב..." הוא קרוב קרוב... בין אם אתה מרגיש ובין אם לא... אם אתה לא מרגיש... רק אתה לא מרגיש... ההרגשה שלך לא משנה את המציאות... אתה תאמין בזה ותצטק לשמים... והוא מקשיב... הוא פה... פה ממש...

רק לסיום... סיפור יפה עם הרבה לקח פעם הלכתי יחד עם איזה בחור לבדיקת "טובה"... (למי שלא יודע "בדיקת טובה" זה סוג של אבחון רפואי מאוד מתוחכם לאבחן האם אתה צריך ריטלין או לא...) ישבתי שם בהמתנה קרוב לשעתיים... ולנגד עיני התגלתה תופעה מדהימה!!! נכנסו שם ילדים לחדר האבחון ויצאו בזה אחר זה... ראיתי ילד יוצא משם כולו ממרר בבכי ואומר לאבא שלו... לא הצלחתי במבחן... ידעתי שאני לא אצליח... אאוף... אחרי דקה אני שומע את המאבחן אומר: האבחון קובע שהילד הזה לא צריך ריטלין!!! אה... אבל הילד טוען שהוא לא הצליח...?? נכון... האבחון יודע שהוא לא הצליח ולמרות כן יצא שהוא לא צריך ריטלין... אחרי כמה דקות שוב אותו סיפור... יוצא בחור מאוכזב עם פנים נפולות ואני שומע אותו ממלמל... לא... לא הלך לי... לא הסתדרתי עם המבחן הזה... זה לא מתאים לי... ואחרי דקה המאבחן מסתכל על התוצאות ואומר לו: אדוני... כן הסתדרת לא הסתדרת... תכל'ס... האבחון הוא שאתה לא צריך ריטלין... מה התברר??? שהאבחון הזה הרבה יותר מתוחכם ממה

שהמאובחן חושב!!! נותנים למאובחן איזה מבחן מעצבן של תרגילים שהוא צריך איכשהו לענות עליהם... המאובחן עסוק בלהצליח לפתור את התרגילים... ותכל'ס: את האבחון בכלל בכלל לא מעניין התוצאות של התרגיל עצמו... האבחון מתמקד בכל מיני דברים ש ש ב י ב לתרגיל... במהירות התגובה שלך... או בצורה איך אתה מתמודד מול התרגיל הזה... בתמרון שבין כל מיני מצבים שתוך כדי... בקיצור: אין שום שום שום קשר בין התוצאה של התרגיל לבין התוצאה של האבחון! יתכן שתקבל 50 בתוצאות המבחן... ואילו בקשב וריכוז אתה 100 אחוז ואתה האחרון שצריך ריטלין... ואילו יכול להיות אחד שיקבל מאה במבחן. ואילו ממכלול הנתונים של האבחון יוצא שהוא סובל מקשב וריכוז חמור.

הבדיקת "טובה" הזו מאוד מאוד החכימה אותי למגרש של עבודת ה'!!!

לנו יש נטיה להעריך ולמדוד כל דבר לפי מבחן התוצאה!!! לפי ההצלחה או הכשלון!!!

אבל בשמים אתה בכלל לא יודע איזה אבחון הקב"ה רצה להוציא מהניסיון הזה... יכול להיות שקרה לך היום (שלא באשמתך) נפילה רוחנית אמיתית... ואתה בטוח שזהו... אני מחוק... אבל בשמים יתכן שהקב"ה דווקא מאוד מאוד מרוצה ממך!!! כי הקב"ה בכלל לא מסתכל על תוצאות בשטח... הקב"ה מאבחן כל מיני דברים שמסביב... הקב"ה בודק איך התמודדת מול הניסיון... איך נאבקת במאבק איתנים כן לצלוח את הניסיון הזה... אז כן הצלחת או לא הצלחת... לא בטוח שזה מה שהקב"ה הזמין!!! אל תשכח!!! בעבודת ה' אנחנו לא צריכים בהכרח לעמוד בהספקים מסוימים!!! אין פה איזה כמות תוצרת שאנחנו צריכים לספק אותה... סוף סוף יש לנו עסק עם בורא עולם שמסתדר טוב מאוד גם בלעדנו... הוא לא באמת צריך את העזרה שלנו... רק מה??? לא נבראו המצוות אלא לצרף בהם את הבריות... הקב"ה רוצה פה אבחון!!! הוא רוצה לאבחן את הנאמנות שלנו כלפיו... וממילא: יתכן מאוד שאין שום קשר בין התוצאות בשטח... לבין מה שהקב"ה רצה פה... יתכן שאתה מרגיש על הפנים... לא הלך לי... נכשלתי ובגדול... ואילו בשמים עוז וחדווה במקומו... הקב"ה מראה לפמליא דיליה... תראו את מוטי המתוק שלי... תראו איך הוא נאבק בשיניים... איך הוא נלחם בשארית כוחותיו להישאר נאמן לי... תראו איך למרות שהוא נפל הוא שוב מטפס. שוב מנסה להתקרב אלי... אתה עסוק בשקך ותענייתך בו בזמן שהקב"ה משתעשע בבנו אהובו שמגלה כזו נאמנות כלפיו... יתן ה' ובימים נוראים אלו יעלה ויבא ויגיע ויראה וירצה לפני אבינו שבשמים את הרצון!!! את הרצון האדיר שיש לדור שלנו להתקרב אליו...

בוחר לבות גולה עמוקות יודע מחשבות יודע עד כמה אנחנו רוצים... והרצון הזה יבקע את כל הרקיעים... ויתן ה' ונשמע במוצאי יום כיפורים זה את הבת קול שמבשרת לנו "תטהרו"!!! אמן.

אבל אם כבר אז כבר... אם מקודם סיפרתי לך שהייתי מגיע עם שאלה לרב ושוכח מה רציתי... והרב לקח את זה באוירה טובה... אז אני נזכר בעוד משהו דומה... כשנהייתי בר מצוה והתחילו לקרא לי לעלות לתורה או לעשות זימון... היה לי כזה מין באג כזה... שכשהייתי עומד מול ציבור... אז מרוב מבוכה הייתי מתחיל לצחוק... אז אם בסעודה שלישית כיבדו אותי בזימון בעשרה... והנה אני מחזיק את הבוס... ופתאום בום... מתפוצץ מצחוק... נתנו לי עליה... אני ניגש להגיד ברכו את ה' המבורך... ובום... אני מתחיל להתגלגל מצחוק... אבל הבינו אותי!!! כולם הבינו שאני בסה"כ רציני... רק מה??? זה בסה"כ סוג של תגובה בלתי נשלטת למתח... (קרה אפילו פעם אחת שהתחלתי לבכות תוך כדי שאני צוחק...) אבל אתה מבין לבד... שלו יצויר שהייתי באמת צוחק באמצע העליה לתורה... הגבאי היה מושך לי באוזן ועושה לי שלשלת... ומוריד אותי לאלתר...

על אותו משקל אנחנו: לפעמים מרוב לחץ ומתח... אנחנו לא יודעים מה לעשות עם עצמנו... ואז כתוצאה מזה מגיע מצב כפית... ובמקום להיות באימת הדין... אנחנו מוצאים את עצמנו בימים אלו בורחים מעצמנו... ויותר צוחקים מאשר רציניים... אין בעיה!!! כל זמן שיודע תעלומות מבין ומאזין מביט ומקשיב ויודע שזה נובע נטו ממצוקת ביטוי אז הוא מקבל גם את השריקה של אותו רועה צאן...

אבל!!! כאן מגיע האבל הגדול!!!

סו"ס יש לנו עסק עם בוחן לבבות וגולה עמוקות... ואם הצחוק הזה והאווירה הקלילה הזו מגיעה באמת ממקום של חוסר רצינות ופריקת עול וחוסר אמונה בנוראות הימים האלו... אז זה מאוד מאוד חמור!!!

וכאן אולי המקום להעיר בעדינות: לא ברור מה קרה השנה... זה משהו חדש שלא היה בשנים הקודמים (אולי זה בגלל שהחופש הגדול התאחר והוא די חופף עם הימים הנוראים...) והשנה... אתה פותח את הידיעון החרדי ואתה רואה כל מיני מודעות צורמות... פעילויות אלול... אטרקציות אלול... הפקות אלול... חגיגות אלול... סטנדיסטים... ערב מתכונים... רבות: מה קרה לכם??? נפלתם על הראש??? אתם באמת כאלו רגועים מיום הדין? אתם באמת כ"כ מסודרים??? איך עשיתם את זה???

כן... יכול להיות שמרוב מתח וחרדת הדין... אתה בעצמך תמצא את עצמך סטנדפיסט במצב כפית... את זה מבין ומאזין מביט ומקשיב יתרגם למה שאתה באמת מתכוין... אבל האירועים הרשמיים האלו??? תגידו... מה קרה לכם??? תרגעו... אבל בינינו... הנח להם לישראל... מה אנחנו יודעים... מי יודע איזה קשיים יש להם בחיים... מי יודע כמה צרות ויסורים עוברים על כל אלו שצורכים כאלו דברים גם בימים הנוראים... אז עזוב... בא לא נדבר על עצם העניין... בא נדבר על עצמנו: אנחנו צריכים לדעת שזה לא אמור להיות ככה!!! הקב"ה כן רוצה לראות רצינות... הקב"ה רוצה פידבק... הקב"ה רוצה שנפגין התייחסות רצינית לימים הנוראים כי הם באמת נוראים...!!! וה' יראה ללבב... אל דאגה: פנה גם אל תפילת הערער.

והיא!!! היא תהילתך!!!

כמה מילים לאמא המטופלת בעולליה שבשעת התפילות בר"ה היא מבלה עם

הילדים בגינה...

גברת לוי... אשה צעירה... מטופלת בלע"ר בשלושה ילדים צפופים... היום ראש השנה... השעה 12.00 בצהריים... גברת לוי מתיישבת לה בספסל הקבוע... היכן??? בבית הכנסת??? לא... איפה... בספסל הקבוע שלה בגינה!!! היא משגיחה על יענקי שלא ירד לכביש... ועל חני שלא תפול מהנדנדה... ואז הרגשות מתחילות להציף אותה...

מי האמין... עד לפני חמש שנים הייתי בר"ה מגיעה הראשונה לעזרת נשים... לפינת הדמעות הקבועה שלי... הייתי עומדת כל התפילה... מסיימת את כל ספר התהילים... וגם מחסלת את כל הטישו... והנה!!! רק חמש שנים עברו... ואיפה אני עכשיו??? פה... בגינה... לא תקיעות... לא נתנה תוקף... אפילו את המחזור שתכננתי להביא לגינה שכחתי בבית... את החיתול ואת המוצץ דווקא כן זכרתי... אבל את התהילים שכחתי... הראש שלי כבר ממזמן לא מונח לא בתהילים ולא במחזור... פעם הייתי קוראת פרקים שלמים בשפתי חיים ונתיבות שלום על ימים הנוראים, ואילו השנה? פרקים שלמים בציפורה קרייזמן על מתכונים של עוגות דבש... כן, אני יודעת שזה המקום שלי, וזה מה שאני צריכה לעשות, אבל עדיין!!! עדיין זה קשה, עדיין הניתוק הזה מהרוחניות ומהאווירה הכ"כ מרוממת שבתפילות חסרה... חסרה לי מאוד מאוד... תחושה מוכרת!!! וגם צפויה!!!.

התשובה לאותה אם בישראל היא כך: כן, אם בישראל, דווקא ההרגשות הנוגים

האלו בלב הגינה בעיצומה של תפילות ימים הנוראים בבית הכנסת... דווקא המחשבות האלו אמורות לעזור אותך להתחיל שוב לחשוב פנימה... להתחיל לרענן את התפקיד שלך בעולם... באמת מה אני עושה כאן בגינה? באמת מה העבודה האמיתית שלי במלכות שמים- ביחס לגידול הילדים מעבר לטכני שבזה, איפה אני ממליכה את הקב"ה???

אז כך: מותר לכל יהודי אחת לכמה זמן לשנן ולחזור ולשנן את אחת מהיסודות המהותיים ביותר ביהדות: **והוא**: רבינו הרמ"ק בספרו "תומר דבורה" אומר: שנפש האדם מכוונת באופן מדוקדק כנגד השפעתו יתברך.. (בדיוק כמו מתג של אור, אתה לוחץ נדלק, לוחץ שוב נכבה, ממש כך) וברגע שמצחו של אדם מתחיל טיפה לזוע מכעס... באותה שניה

ממש הוא מפעיל השפעת דינים בשמים, הוא פשוט כעת לוחץ על מתג הדינים!!! ובמקביל, ברגע שאדם עובר ברחוב ורואה עני, ומתעורר בלבו זיקה קטנה של של רחמים והוא עוצר לרגע לתת לו פרוטה, באותה שניה הוא מפעיל בשמים השפעת חסדים וצדקה, כמובן שהכל בערך ההתעוררות שלנו באופן מדוקדק ממש, וזה מה שנקרא "ה' צלך"!!! זה מה שכתוב בפרשת השבוע שלנו- פרשת האזינו- "כי חלק ה' עמו יעקב חבל נחלתו"!!! עם ישראל הוא כמו חבל שקצה אחד שלו נמצא בידים שלנו והקצה השני כביכול בידים של הקב"ה... כל תנועה שאנחנו עושים כאן לטוב או למוטב... אז מזיזים את החבל כאן... וכנגדנו החבל נע למעלה... וכאן מקום הבחירה שלנו לאיזה כיוון להזיז את החבל... עד כאן ברור??? עד כאן זה יסוד שכל אחד מאיתנו חייב לקום איתו בבוקר ולהירדם איתו בלילה.

עכשיו ככה: אמא שקמה מהמיטה ליענקי עשר פעמים בלילה אחד... זה מרגיז... זה מתיש... זה מתסכל... אבל!!! אמא יקרה: במקביל את חייבת לדעת שבכל פעם שאת גוררת את עצמך מהמיטה אל יענקי... באותם שניות ממש את מפעילה השפעה אלוקית בבחינת "עזרה למה תישן ה'...", רחמיו של הקב"ה באותם רגעים גם מתעוררים להשקיף ברחמים על כל מיני יענקלע'ס שלנו... כן... כמו ש-לך יש יענקי... גם לקב"ה יש כל מיני יענקלע'ס. שזה יכול להיות אנחנו בעצמנו... שגם אנחנו לא ילדים קלים... גם אנחנו כבר עשר פעמים הכעסנו לפניו ביממה האחרונה... ואנחנו זקוקים להרבה רחמים... להרבה ארך רוח כדי להכיל אותנו ולישא את כל משוגותינו... ובשביל להפעיל רחמים עלינו... מישוה פה צריך להפעיל את הרחמים האלו!!! מישוה מ"יעקב" צריך למשוך בחבל של הרחמים... כדי שבשמים גם יתעוררו רחמים... מי ימשוך בחבל?? מי יפעיל את הרחמים האלו?? בשביל זה יש כאן אמא שכבר עשר פעמים היא קמה בלילה האחרון בשביל יענקי... ובזה היא מפעילה את השאלטער של הרחמים גם בפעם העשירית באמצע הלילה... אז כאן בבית משפחת לוי... הלילה היה ליל סיוטים... אבל בשמים ב"ה הלילה עבר ברחמים... מישוה פה דאגה להפעיל בזמן האחרון את השאלטער של הרחמים... אבל עדיין!!! עדיין יתכן שההשפעה הזו מסויגת... סוף סוף גם אמא של יענקי מסויגת... כי נכון שהיא קמה עשר פעמים בלילה... אבל גם היא בן אדם... והיא כבר איבדה עשתונות... היא כבר כועסת על יענקי... די יענקי, תפסיק כבר לשגע אותי, פעם הבאה אני כבר לא קמה בשבילך... איזה מעצבן אתה... ואז!!! הגיע הבוקר, ואמא קמה אחרי לילה מסויט... מגיעה למיטה

של יענקי... והוא מקבל אותה עם החיוך המתוק שלו... והיא לא מתאפקת!!! היא בבת אחת שוכחת את כל מה שהיה בלילה... היא מוציאה אותו מהמיטה ומחבקת אותו ומנשקת אותו... נכון... שיגעת אותי בלילה... לא נתת לי מנוחה... אבל בכל זאת אתה יענקי שלי... אתה כזה מתוק... אני אוהבת אותך... **באותו רגע!!!** אמא של יענקי מעוררת בשמים השפעה של חיבוקים ונשיקות ואהבה אינסופית, למי??? לאותו בן רחוק שביממה האחרונה הוא הכעיס וניסה את הקב"ה "זה עשר פעמים", עם הלשה"ר שלו, ועם כל החטאים שלו, ודי... הקב"ה כועס ומבליג, כועס ומבליג, ודי, כמה אפשר איתך... אז אני סובל אותך... ומוכן איכשהו להכיל אותך... אבל אני כועס עליך! לך מפה!!! אבל פתאום אמא של יענקי קמה בבוקר ולמרות הכל היא מחבקת אותו, אם ככה: גם בשמים מתעוררים רחמים אינסופיים לרחם ולמחול ולסלוח ולחבק ולנשק את בניו של מקום שהגיעו כעת לביהכנ"ס להגיד סליחות... והקול המתוק שלהם עולה לשמים כאישים וניחוחים... גם אחרי שהם הכעיסו את הקב"ה במשך שנה שלימה... וכן הלאה וכן הלאה,

כלל ישראל חי ונושם על הרחמים התמידיים שהאמהות שלנו משפיעות בשמי שמים באמצעות כל הפיצ'פקס וההתמודדות היומיומית השוחקת מול הילדים הקטנים,

אמא יקרה: את חושבת שאת סתם כמה פעמיים באמצע הלילה להחליף ליענקלה? לא!!! **אני אגלה לך סוד:** כל לילה... כשהגוף הולך לישון... שימי לב אל הנשמה!!! כי בכל לילה היא עולה למעלה לתת דין וחשבון מפעלה... ואז... ימצאה מטונפת מעוונות ותוספת... כל לילה מאות אלפי נשמות עולות לשמים... ואבא שבשמים מקבל אותם... ואיך הוא מוצא אותם? מטונפות בעבירות שאדם עשה במשך היום... וככה זה כל לילה מחדש... וצריך להחליף אותם... צריך לנקות אותם... צריך להחזיר אותם בחזרה נקיות... כמה סבלנות צריך בשביל לנקות נשמה במשך שמונים שנה לילה לילה??? הוי... מי כמוכן אמהות יקרות יודעות כמה ארך רוח וארך אפיים צריך... כמה סבלנות אבא שבשמים צריך בשביל כל יהודי שיורד לעולם והוא כבר סוחב כאן עשרות שנים... וכל לילה מחדש הקב"ה מנקה את נשמתו ומחזיר לו אותה דשנה ורעננה??? מישהו צריך להפעיל את השאלטער הזה!!! מישהו צריך פה להפעיל המון המון רחמי שמים כדי שאבא יתעורר ברחמים וינקה כל לילה מחדש את הכללון שצברה הנשמה ויחליף לה ויעניק לה כוחות מחודשים, כדי שהיא תחזור

בחזרה בבוקר רעננה "וחדשים לבקרים רבה אמונתך..." צריך פה להפעיל המון המון רחמים!!! מי יפעיל את השאלטער של הרחמים? מי יפעיל את הלחצן של הרחמים שאחרי הכל ולמרות הכל עדיין רחמי עלינו??? בשביל זה צריך תעשייה של רבבות אמהות שעומדות מידי לילה ומנקות את התינוק הצרחני ומחליפות לו עם כל אהבה והחמלה... ואת!!! אם בישראל!!! במעשים שלך כמות שהם מול יענקי הקטן, את מעוררת רחמים של אבינו שבשמים שייתן עוד צאנס לכל היענקלעס שלו, אלו שעדיין לא נגמלו מהלכלוך שלהם...

זו כמובן דוגמא מאוד נקודתית, מאוד קטנה, אני לא צריך לתת דוגמאות לאמא בישראל כמה סבלנות צריך בשביל כל ילד, כמה צריך להבליג, כמה צריך לתת לו את הזמן שלו עד שהוא מבין לבד.. (אני מעדיף לא להיכנס לנישה של נוער נושר שלפעמים הקב"ה מזמין הורים שיעמדו מול בן שלא הולך בדרך הנכונה ולמרות כן הם אוהבים אותו ודואגים לו, כמה רחמי שמים מתעוררים על כל המיית לב של הורים כאלו, ועל כל נשיכת שפתיים שמעוררת מידת "ארץ אפיים" שכ"כ נצרכת בדור זה רח"ל... ולא נכנס לנישה של הורים לילד מיוחד כמה תעצומות נפש כמה י"ג מידות של רחמים נדרשים מהורים כאלו... ואיזה כמויות של רחמים הם משפיעים לעולם בכל יום הכי שגרתי של טיפול בכזה ילד...) הסבלנות הזו, הכח הזה שיש לאמהות שלנו, הוא השאלטער הראשי שעליו אנחנו שורדים!!!

אחרי שהדברים הכ"כ פשוטים האלו מובנים ומופנמים לגמרי לגמרי, כעת זה כ"כ מובן למה אמא לילדים קטנים מיותרת לגמרי בבית הכנסת, אבא מגיע לבית הכנסת ומתפלל!!! מתפלל לעורך רחמי שמים, אבל אמא לא צריכה לעורך רחמי שמים, אמא מפעילה בפועל רחמי שמים!!! היא לא צריכה להגיש בקשה לרחמים... היא עצמה פועלת רחמים...

אבא עומד לאחר תקיעת שופר ושר: "אם כבנים אם כעבדים", אבל אמא??? אמא עכשיו נמצאת בגינה יחד עם כל הפיצקאלאך וכל כולה אומר: "אם כבנים ואם כבנים ואני אם הבנים ואני כעת בגינה עם הבנים..." אם כעבדים?! איפה פה עבדים, רבש"ע: האם פעם התנהגתי עם הילדים שלי כמו עבדים??? בחיים לא...

אתה גבר... לא קמת באמצע הלילה כמה פעמים ל- בנים, אז בבקשה תקום ותלך להתפלל ותעמיד לפני הקב"ה שתי אופציות: אם כבנים אם כעבדים... אבל אני??? כל כולי מתעסקת עם בנים... אז גם הקב"ה ירחם עלינו כרחם אב על בנים..

זה בדיוק מה שקרה בזמן החורבן, האבות הקדושים זעקו לקב"ה ועוררו רחמי שמים, אבל לא!!! השערים סגורים... אברהם מתפלל ולא נענה... יצחק מתפלל ולא נענה... יעקב... משה... כולם מתפללים ולא נענים... ואז מגיעה רחל... רחל לא מתפללת, רחל לוחצת על כפתור... כפתור היתור!!! רחל מגיעה עם מסמך- אני ויתרתי לאחותי!!! זהו!!! היא לחצה על כפתור של ויתור, ובאותו רגע היא הפעילה השפעה של ויתור, זהו!!! רחל, את לא צריכה להגיע לבית הכנסת... עשית את כל העבודה מהבית... "מנעי קולך מבכי ועינייך מדמעה כי יש שכר לפעולתך", אפילו לבכות את לא צריכה... במה זכתה רחל שהיא הצליחה לפעול מה שכל השבעה רועים לא הצליחו לפעול??? ?

שבעת הרועים רצו לפתוח שערי שמים, לעורר רחמי שמים!!! לפעמים השערים נעולים ושום דבר לא עוזר, שום דבר לא מצליח לעורר!!! אבל אמא בישראל, היא לא מעוררת רחמי שמים... היא מפעילה רחמי שמים... היא מתעסקת עם הלחצן של רחמי אם על בנים... ובזה עצמו היא פועלת רחמי שמים... היא לא נוקשת בדלת... אלא לוחצת על האינטרקום מבפנים שפותח בעצמו את הדלת... אמהות יקרות: חזקו ואמצו במשבצת שלכן... אנחנו בבית כנסת זקוקים לכן... אנחנו נשמיע קול שופר... קול של גנוחי גנח וילולי יליל... אבל אתן לא צריכות להשמיע קול שופר, אתן השופר בעצמו!!! עם ישראל כולו זקוק ליללות שלכן... לתפילות ששגורות על לשונכן בכל בישול ובכל אפיה...

ויעבור ה' על פניו ויקרא!!! אומרים חז"ל: מלמד שהתעטף הקב"ה כשליח ציבור ואמר למשה רבינו: בשעה שעושים לפני כסדר הזה אני סולח לכל עוונותיהם. אנחנו זוכים להיפגש בימים אלו- מידי יום בסליחות עם השליח ציבור המעוטף בטלית... שאומר ויעבור ה' על פניו ויקרא וכולנו עונים אחריו: ה' ה' קל רחום וחנון... ואתן??? ? למה אתן לא זוכות??? ? למה נגרע חלקכן??? ?

אתן יודעות מהי התשובה??? ?

כן!!! הקב"ה התעטף כשליח ציבור... אבל מה הוא אמר??? ?

בשעה שעושים לפני כסדר הזה!!! לא מספיק שאומרים... צריך לעשות... אנחנו אומרים... אתן עושות... אנחנו משתדלים להתחזק ולהעצים בנו את הי"ג מידות של רחמים... אבל אתן?? אתן מבצעות את הי"ג מידות של רחמים בפועל...

אנחנו מבית הכנסת, ואתן מהגינה... כל אחד ממקומו יזכה וימליך את הבורא- בתפקיד המיוחד שמיועד לו, כל אחד ממקומו יקבל על עצמו לבצע את השליחות האישית שלו במקסימום האפשרי, עם כל הלב והנשמה...

וכלנו יחד נזעק לאבא שבשמים שישוב אלינו ברחמים, נתפלל לשנה טובה (אם מתוך הנוסח מהמחזור עם הש"ץ בבית הכנסת, ואם מתוך הלב בנוסח אישי...) שנכתב ונחתם לחיים טובים בזה יום הדין, ונזכה לשנת גאולה וישועה אמן.

המשך בפיוט שבעמוד הבא...

אשר אימתך

ואביתה תהילה

עם הילדים בבית מבלה
בארוחת בוקר בקרוסלה
ממתקים בשמחה וגילה
גם כאן המצא לנו מחילה
והיא תהילתך

ואשר אימתך

בפרוכת לבנה
ב"אחות קטנה"
וכל מאמינים שהוא קל אמונה
אנא קל נא כפר נא!
ומוראך עליהם

ואביתה תהילה

בבגד חדש לראש השנה
במנה ראשונה ואחרונה
מבשלת אופה ומכינה
ושפתותיה אנא קל נא
והיא תהילתך

אשר אימתך

בבית הכנסת בתפילה
ברעדה וגילה
בנורא תהילה
לקל נורא עלילה
ומוראך עליהם

ואביתה תהילה

בנדנדה יורדת ועולה
בתפילה מבולבלה
בלי ארשת רצינות והילה
עם קצת עייפות בקולה
והיא תהילתך

ואשר אימתך

בכוונה בכל מילה
בתפילת הנעילה
בקדיש לעילא ולעילא
המצא לנו מחילה
ומוראך עליהם

ואשר אימתך

באשמורת הבוקר-סליחות

בשברון לב ואנחות

ונתנה תוקף בדמעות מלוחות

וגם שירות ותשבחות

ומוראך עליהם

ואביתה תהילה

בבכיות וגם צרחות

בנקיון ומקלחות

בבנות מעוכות

בבייביסטר אצל האחות

והיא תהילתך

ואשר אימתך

אצל הר'בה ואלפי החסידים

על הפרנצ'עס עומדים

השווער הסבא והא'יידים (=חתן)

לקול הש"ץ נרעדים

ומוראך עליהם

ואביתה תהילה

בבית עם חבורת הילדים

את הסבלנות כמעט ו(לא) מאבדים

קולות השופר מבתי הכנסת

מהדהדים

ובחלון מחכים לאבא עומדים

והיא תהילתך!!!

ואשר אימתך

על יושבים צופים

בקיבוץ נאספים

בלבן עטופים

ובהוד אפופים

ומוראך עליהם

ואביתה תהילה

ממסדרות ומארגנות

הפעקאל'ך מכינות

שלום משכינות

דואגות ומבינות

והיא תהילתך

בתקיעות שופר שברים ותרועה
 בחמש תפילות ווידויים-עשרה
 ב"אבינו מלכנו" קרע רוע הגזרה
 אנא השמיענו "סלחתי" במהרה
 ומוראך עליהם

ואביתה תהילה
 מהנאמנות ליעודן
 המסורות לתפקידן
 המקצרות בתפילתן
 אך מובטחות בתשועתן!

ואביתה תהילה
 מעם מכתיר לך כתר מלוכה
 בלבב שלם לעשות רצונך
 איש בתפילת "ובכן תן פחדך"

ואשת החיל המגדלת צאנך
 אנא
 קבל התפילות וערבה לך המנחה
 והיא תהילתך!!!

ואביתה תהילה
 מבשר ודם מהבל ותוהו
 מחציר יבש מצל עובר ומציץ נובל
 ונשמעים בדין ומתים במשפט
 וחיים ברחמים
 ונותנים לך פאר חי העולמים
 ותפארתך עליהם
 ליושב תהילות לרוכב ערבות
 קדוש וברוך

אתה לא מתבייש להביא תאנה מיובשת לקב"ה...???

ליבל הגיע יחד עם השיירה לבית המקדש ובידו הביכורים... איזה מחזה מדהים... השור הולך לפניו וקרניו מצופות זהב... החליל מכה לפניו... כולם קמים בפניהם... מקבלים את פניהם בשמחה... מגיעים לעזרה... ליבל לוקח את הטנא על כתפו... איזה זר מרשים... הטנא עצמו הוא סלסלת כסף טהור... אשכולות של ענבים משתלשלות ממנה... תאנים מפה... רימונים משם... בחזית הסלסלה אתה יכול לראות גם גוזלות קטנים שהם חלק מהעיטור ביכורים... והנה ליבל מתקרב אט אט לכיוון הכהן. ואז הגיע רגע האמת! הרגע של מסירת הביכורים לכהן... הכהן מושיט ידו לתוך הסל ושואל: איפה הביכורים עצמם? ו... ואז ליבל נובר עמוק עמוק בתוך הסל ו... ולא תאמין מה הוא מוציא מהסל. **תאנה מיובשת!!! צימוקים מיובשים!!! זה הכל!!!**

זה הביכורים האמיתיים... כל השאר זה רק התפאורה... הסל הגיע היישר מהוטריונה של ליבל והוא גם חוזר לשם בסוף האירוע... כל הענבים היפייים שהשתלשלו מהביכורים וכל הרמונים האדמומיים שהתנשאו מעל הביכורים... כל זה בסך הכל עיטור ביכורים... זה בכלל לא הביכורים בעצמם. (זה אמנם גם ניתן לכהנים אבל אין לזה קדושת ביכורים...) בקיצור: מכל הרעש... ומכל הבלגן... ומכל התפאורה... מה תכל'ס יצא??? **כמה תאנים מיובשות!!!**

זהו... זה הכל... בזה מתחיל ונגמר הביכורים...

ר' ייד... אתה לא מתבייש להביא כזו תאנה מיובשת לקב"ה??? זה הביכורים שלך??? אבל לא!!!

אף אחד לא מזלזל בתאנה המיובשת הזו... אף אחד לא רואה אותה שהיא מיובשת... אתה יודע למה??? כי כולנו יודעים טוב טוב למה!!! למה היא מיובשת... ליבל הצדיק גר אי שם באצבע הגליל... רחוק רחוק מירושלים... הוא הפריש את התאנה הכי מבכרת!!! הכי יפפיה... עם כל הלב... אבל מה הוא יעשה... שעד שהוא הגיע!!! עד שהוא הגיע לירושלים התאנה הזו הספיקה להתייבש... כשאתה שומע את הרקע שעומד מאחורי התאנה הזו... כשאתה מבין למה היא כ"כ מיובשת... פתאום כל התמונה משתנה... פתאום אתה מסתכל על התאנה ואתה בכלל לא רואה שהיא מיובשת... אדרבה... אתה רואה פה המון המון חמימות ולב טהור של יהודי שנדבה

אותו רוחו להגיע מכזה מרחק גדול עד לבית המקדש... מרחק כזה שנתן את אותותיו בתאנה... עד כדי שהיא נראית מיובשת... אבל בשמים היא בכלל בכלל לא מיובשת!!! הרבה דמעות הגיעו יחד איתו... הרבה לב... ורגלים כואבות וגוף שבור מטלטולי הדרך שיהודי ששוגה באהבת ה' הגיע עד לכאן בשביל לתת את התאנה המיובשת שלו לה'... יש תאנה עסיסית ולחה יותר מזו???

על אותו משקל בדיוק!!! אבא שבשמים... אני מנסה להתחזק בימי הרחמים והסליחות... אבל זה לא הולך... התפילות שלי מיובשות כמו תאנה מיובשת... הלימוד שלי מיובש כמו צימוקים... וגם כל האלול שלי מיובש... אבל!!! רק אתה אבא שבשמים יודע למה זה מיובש... אתה יודע מאיזה מרחק אני מגיע אליך... מקצה הארץ אליך אקרא!!! אני מגיע מרחוק... ולכן!!! רק לכן זה מיובש... אם רק משכני אליך... מיד ארוצה...

אז תנוח דעתך יהודי יקר... רק אבא שבשמים יודע כמה אתה רוצה... רק הוא יתברך יודע איזה כבדת דרך עשית עד שהגעת עד הלום... רק הוא יודע איזה מושגים אתה מקריב ומוותר ומנסה למחוק מהראש בשביל להתקרב אליו... ממילא גם אם התאנה מיובשת... גם אם התפילה נראית כלפי חוץ כמיובשת... הקב"ה לא מסתכל עליה נקודתית... הוא מסתכל מאיפה היא הגיעה!!! מאיזה מרחק!!! פנה אל תפילת הערער ולא בזה את תפילתם!!! אומר המדרש: שזה הולך על תפילות הימים הנוראים... אבל של מי??? ממשיך הפסוק ואומר: "תכתב זאת לדור אחרון"!!! בדור אחרון יהודי יעמוד וירגיש רחוק... יהיו לו רגעים שעבודת ה' תהיה מיובשת... תפילת ערער... אבל הקב"ה יפנה אל התפילה הזו!!! לא יבזה אותה!!! כי הקב"ה יודע את הרקע... אני רוצה לגלות לך סוד: שלא כמקובל... כשאתה מתפלל לקב"ה בימים הנוראים הוא לא מסתכל רק על התפילה הנקודתית- איך אתה מתפלל אותה... ממש לא!!! הוא בעיקר מסתכל על מי שמתפלל אותה... מי אתה... מאיפה אתה מגיע... איך אתה מגיע... ואם אנחנו מצידנו נעשה הכל בשביל להגיע אליו יתברך!!! אז גם אם התאנה תהיה מיובשת... הקב"ה ידע טוב טוב מאיפה הגענו... הוא יודע את כל הרקע שלנו... הוא יודע את הקשיים שעברתי השנה... את כל התסכולים... המבין אל כל מעשיהם... פעם כשהיו אומרים ליהודי שהקב"ה "גולה עמוקות... יודע מחשבות..." הוא היה נלחץ... אוי ואבוי... הקב"ה יודע באמת מה אני חושב... אבל היום??? יתכן מאוד שזה הפוך... זה משחק לטובתנו... על פניו אני נראה לא קשור... אני נראה

ערער... אני נראה מיובש... אבל הקב"ה יודע מחשבות וגולה עמוקות והוא יודע שזה לא כך... הוא יודע כמה אני רוצה להתקרב אליו... הוא יודע כמה מאמץ כביר היה לי עד שהגעתי לאיפה שאני עכשיו... נתכונן למפגש האישי בר"ה בני לבין הקב"ה... רק הוא מבין אותי... הכי הכי טוב... **וצדקה!!! מעבירה את רוע הגזירה... הכיצד??? לוש**ה דברים עומדים לנו מול העיניים בשבועות אלו: תשובה תפילה וצדקה... רוב האנשים נתקעים בעיקר בתשובה ובתפילה... אבל יש כאלו דווקא שנתקעים בצדקה!!! מה לי ולצדקה??? אני בחור ישיבה... אני אברך כולל... אני כמעט פטור ממעשר כספים... אז צדקה???

נו... אז בא נגיד שאני אתן עוד הוראת קבע של חמישים שקל לכולל חדש שנפתח בעיר... אז נו... על זה דיברו חז"ל שאמרו שצדקה מעבירה את רוע הגזירה??? החמישים שקל האלו??? אז דבר ראשון: יכול להיות שכן... אבל תרשה לי לחלוק איתך הבנה פשוטה בנושא הזה:

יש פסוק בתהילים: אשרי שומרי משפט עושי צדקה בכל עת!!! כתוב כאן שיש אנשים שעושים צדקה בכל עת!!! כל רגע... אין רגע שהם לא עושים צדקה... מי זה האנשים האלו??? אומרת הגמ' בעירובין: רבותנו שביבנה דרשו זה הזן את בניו ובנותיו כשהם קטנים, כלומר: במילים אחרות: בית נורמלי בישראל שכל הזמן האמא צריכה לעמוד במטבח ולהכין ארוחת בוקר צהרים וערב... איך קוראים למפעל ההזנה הבלתי פוסק הזה??? **עושי צדקה בכל עת!!!** אה... מה אתה אומר על זה???

בינינו... נכון שבמושכל ראשון קשה לעכל את זה??? סליחה איפה פה הצדקה??? מה... זה הבית שלה!!! זה הילדים שלה!!! זה נקרא צדקה???

אבל במחשבה שניה... רגע... בעצם למה לא... למה זה לא צדקה??? וכי בגלל שהיא האמא פה... ואם היא לא תכין ארוחת צהרים הרווחה תגיע... לכן מה??? לכן זה נקרא שהיא כבר לא עושה צדקה??? בינינו... אנחנו מתקשים לעכל את זה... אצלנו צדקה זה סוג של מעמד כזה... שעומד לו אדם זר בפתח הדלת או בשטיבלאך... ואני מוציא מכיסי סכום כסף ונותן לו... אבל להעלות על הדעת שלקנות לחם וחלב לבית... זה צדקה??? להעלות על הדעת שלהיות קצת יותר לארג' ונחמד לחברי החדר... שזה יחשב צדקה??? זה קשה לנו לעכל!!!

אז זהו!!! שבשביל זה רבותנו שביבנה מדגישים לנו... שעם כל הכבוד לצדקה ולחסד שאנחנו עושים מחוץ לבית שלנו... אבל הצדקה והחסד הכי אמיתיים שעליהם

התורה מדברת... זה ה"עושי צדקה בכל עת"!!! הצדקה שבתוך הבית... הצדקה שבתוך הד' אמות שלנו... העין הטובה והספונטנית שמסתכלת ימינה ושמאלה ורואה למי חסר משהו... ולתת לו... כן... זו צדקה לא פופולרית!!! אבל זו ההצדקה בה"א הידיעה...

זה עושי צדקה בכל עת!!! אז כמובן שבערב יום הדין צריך לפתוח את הכיס... וב"ה יש קרנות צדקה נפלאות שחובה קדושה לתת להם... וזה הזמן לפתוח את הכיס... אבל!!! כשמדברים על הצדקה כמהלך... כשהצדקה נכתבת בשורה אחת יחד עם תשובה ותפילה ו... צדקה... הצדקה הזו... זה בעיקר ה"עושי צדקה בכל עת"!!! הצדקה הכנה והאמיתית ביותר שהיא פה!!! בתוך הד' אמות שלי כעת!!! עם האשה והילדים ועם החברותא ועם החבר חדר... ויש הרבה הרבה מה לעשות שם... יש הרבה צדקה לעשות בתוך מעגל המשפחה הקרובה ביותר...

בכל משפחה יש את הקרוב משפחה הגלמוד... המסכן... או החינוך מיוחד שכמה שתעזור וכמה שתתן לו תשומת לב זה אף פעם לא יהיה מיותר... וחץ מזה... גם במשפחה הכי חלקה שכולם שמה מסודרים בחיים.. (בא נגיד שיש כזה דבר...) תמיד יש מקרה יוצא דופן... שמישהו מהמשפחה באופן חד פעמי צריך עזרה... אם בממון והלוואה ואם בתמיכה נפשית ובאוזן קשבת... זה סוג של דברים שא"א לפתוח להם גמ"ח!!! זה לא דברים קבועים... כל פעם זה מישהו אחר... וכל פעם זה משהו אחר... וזה דברים שמשתנים מיום ליום ומשבוע לשבוע... יש דבר אחד ויחיד שלא משתנה... הלא היא מצוות והלכת בדרכיו!!! שזה אומר: מה הוא רחום אף אתה רחום... מה הוא חנון אף אתה חנון... זה הדבר היחיד שלא משתנה: אתה צריך להיות רחום וחנון!!! איפה? מתי??? כלפי מה? זה כבר לפי העניין... אתה צריך להיות מוכן לגמילות חסדים... לצדקה שבכל עת... לצדקה והחסד שמתעוררים כל רגע בתוך המעגל המשפחה והשכנים והחברים הקרובים ביותר... וזה לא חייב להיות משהו מוגדר!!! ואדרבה... זה צריך להיות לא מוגדר...

אתה אולי לא מבין לאן אני חותר... מה אני מתכוין לשלול...

אז אני קצת אסביר את עצמי: אני אתן לך דוגמא קצת צינית: כשאני עומד בתחנה מחיפה לירושלים הרבה פעמים אנשים מגיעים ומבקשים אם אפשר לשלוח חבילה... עכשיו שמע דו שיח מעניין: היה אחד שעמד בתחנה... והגיע מישהו עם חבילה די רצינית... אתה יכול בבקשה לקחת לי את החבילה הזו לירושלים??? אותו אחד היה

איש טוב והסכים באדיבות... חבר שלו שעמד לידו התפלא ואמר לו: מה... אתה פראייער??? השתגענת??? להיסחב עם כזו חבילה גדולה??? ענה לו אותו אחד:

לא!!! יש לי גמ"ח!!!

פתחת גמ"ח של משלוחים מחיפה לירושלים...

אה... גמ"ח??? אם זה גמ"ח אז בסיידר... הכל נהיה מובן... אתה כבר לא פרייאער. זהו!!! הבן אדם השתתק.

סליחה... יש לי חידה!!! מי שיענה תשובה יכנס להגרלה: מישהו יודע בבקשה מה הראשי תיבות של גמ"ח??? ?

אז למי שלא יודע. גמ"ח זה ראשי תיבות גמילות חסדים!!!

אם ככה: אני לא מבין: בהתחלה אותו חבר לא הצליח להבין למה אתה עושה גמילות חסדים... מה... אתה פראייער? נו... מה הוא ענה לו??? יש לי גמ"ח!!! נו... ומה זה גמ"ח??? גמ"ח זה גופא גמילות חסדים??? נו... אז למה פתאום הכל נהיה מובן??? מה ההבדל בין גמ"ח לגמילות חסדים??? למה כשהוא רצה לעשות גמילות חסדים זה היה פראייער... וברגע שהגמילות חסדים נכנסה לראשי תיבות גמ"ח... פתאום זה נהיה בסיידר... אה... יש למישהו הסבר פסיכולוגי לזה??? ?

ההסבר הוא מאוד מאוד פשוט:

גמילות חסדים זה מידות טובות!!! זה מצות והלכת בדרכיו!!! זה רצון ה'!!! אבל גמ"ח?! גמ"ח זה כבר שטעלע... גמ"ח זה כבר פנקס עם בלנק ועם חתימות... זה כבר מעמד!!! יש לך שליטה מסוימת... אתה כבר עומד בעמדת כח... (לגברים בלבד... נשים לא מבינות את השפה הזו... להם יש התמודדויות אחרות עם גמ"ח... עינה צרה באורחים...) ברגע שיש לך גמ"ח אז אנחנו כבר מתחילים לשקול אפשרות ללבישת פראק לכה"פ בשבתות וימים טובים... זה ההבדל העצום בין הראשי תבות גמ"ח לבין צמד המילים הטהור והנקי שנקרא גמילות חסדים...

ברגע שיהודי טוב לב עומד בתחנה והוא פשוט מוכן לגמול חסדים עם כל יהודי באשר הוא... זה דבר שאומר דרשני... מה... אתה פראייער??? מה... אתה באמת רחום וחנון??? אתה באמת דבק במדותיו של ה'??? אבל ברגע שהגמילות חסדים ננעלת בתוך הראשי תבות גמ"ח!!! אה... זה כבר שטעלע... זה המכון לשליחויות בע"מ... את זה אני כבר מבין... כאן אני כבר לא שואל אם אתה פראייער...

כמובן שההבדל הזה הוא ציני... הוא חד מידי... נוקב מידי... כי סו"ס אין כזה דבר גמ"ח... יש רק דבר אחד ויחיד... גמילות חסדים!!! רק מה??? בדרך כלל כשאנחנו עושים גמילות חסדים אנחנו **נאלצים!!!** מכל מיני סיבות **לתתם** את הגמילות חסדים ולהגביל אותה לפי תקנונים וכללים נוקשים... לטובת העניין ולטובת הכלל... אבל גם אחרי זה... אסור לשכוח לרגע שהסוגיה פה אמורה להיות נטו גמילות חסדים!!! את זה אסור לשכוח לרגע... ואם שוכחים את זה... אז בשביל זה יש לנו את ערב יום הדין שבו אנחנו צריכים לעשות חשבון הנפש על התשובה ותפילה וצדקה שלנו... איפה הצדקה שלנו... לא הקופת צדקה שלנו... אלא הצדקה של הלב שלנו!!!

אני אספר לך באופן אישי: בתור בחור פתחתי רשת שלימה של גמחי"ם בתוך הישיבה... תאמין לי שזה הגיע מכל הלב... רציתי באמת לעשות חסד ולעשות טוב לבחורים... אבל בשביל לנהל גמ"ח שלא יסגר תוך שבוע... בשביל זה צריך תקנון... וכללים... ותנאים... ושעות... וגם קנסות... וב"ה הגמ"ח איכשהו תיפקד... אבל בשלב מסוים התחלתי להרגיש שה'טוב לב' שלי נשחק מול כל התקנונים והתנאים... פתאום שמתי לב שבמקום לעסוק בגמילות חסדים ובהטבה ובנתינה לשני... במקום זה אני עסוק כל היום בלהגיד **לא!!! לא!!! לא!!!** **אי אפשר** לתת לך... אתה **לא** עומד בתנאים... ולך אני **לא** יכול לתת כי כבר קבלת... מצאתי את עצמי אומר את המילה **לא!!!** הרבה יותר מהמילה **כן!!!** אז נכון... הגמ"ח בזכות זה תיפקד... אבל הגמילות חסד האישית שלי נשחקה ונדחקה לצד... **נו... כעת נשאלת השאלה: מה יותר חשוב? ??**

הגמ"ח או הגמילות חסדים האישית שלי?

זו שאלה מאוד קשה!!! זה בכלל בכלל לא פשוט!!!

אז ככה: ברור שגמ"ח זה דבר חשוב!!! ברור שבסופו של דבר צריך להעמיד את טובת השני מול העיניים, וממילא לטובת הכלל צריך שגמ"ח יתנהל לפי כללים נוקשים גם במחיר שצריך כל הזמן להפעיל גבורה שבחסד...

אבל אבל אבל!!! מתי אעשה גם אנוכי לביתי??? סוף סוף גם אני צריך להיות יותר אחד דבק במידותיו של הקב"ה ולהיות גומל חסדים... לא רק הגמ"ח... גם אני צריך להיות אדם טוב... שנותן... ומעניק... ואת זה אני כבר לא יכול לעשות דרך הגמ"ח הזה... **ואז החלטתי שאני פותח עוד גמ"ח...** מה הגמ"ח??? גמ"ח בתוך החדר שלי... איך יקראו לגמ"ח??? **גמילות חסדים!!!** ומה יהיה בגמ"ח הזה??? **גמילות חסדים!!!** ומה יהיה התקנון של הגמ"ח הזה? **שוב גמילות חסדים!!!** בקיצור: בלי תנאים ובלי

תקנונים... פשוט להיות איש טוב שיושב בחדר ועושה חסד לפי העניין... החלטתי שאם אני קונה קוקה קולה וכמה חטיפים לכבוד שבת... אז אני ארשה לחברים גם לקחת... (ולא מהמקום של פנק... או לארג' או כל מיני סלנגים של כללי המשחק החברתיים שכך בודקים עד כמה אני זווורם... לא!!!) אני אתן לחברים מדין **גמילות חסדים!!!** ואם חבר שלי רוצה טישו... אז אני אודיע לו מראש שיש לי בארון והוא יכול לקחת... ואם הוא לקח לי את הכסא כי הוא נתקע הלילה בלי... אז אני לא כועס עליו כי... כי פתחתי גמ"ח... איזה גמ"ח??? גמ"ח כסאות??? לא!!! גמילות חסדים... אני דואג לשני... אכפת לי מהשני... וכל מה שאני יכול לעזור לו אני עושה את זה... יש לציין שהגמ"ח החדש היה הרבה פחות פופולרי והוא גם עזר להרבה פחות אנשים!!! **אבל אני!!! אני הייתי שם...** אני חזרתי סוף סוף להיות גומל חסדים... לעומת זאת: הגמ"ח הגדול שהיה לי לפני כן... הוא בהחלט עזר להרבה אנשים... אבל **הוא** עזר... לא **אני**... **ושוב: חשוב להדגיש:** **את שניהם צריך!!!** עם ישראל זקוק נואשות לגמ"ח הלוואות עם כל התנאים הנוקשים כולל הפנים החתומות של מנהל הגמ"ח שעומד על הכללים לטובת הכלל... אבל הוא בעצמו!!! מנהל הגמ"ח עדיין לא נפטר ממידת רחום וחנן כשמדובר באחד על אחד... בכוס מים שהוא צריך להגיש ללווה הנושם והמתנשף שלא מדין גמ"ח אלא מדין גמילות חסדים!!! מנהל הגמ"ח צריך כל הזמן להיות עם יד על הדופק שהגמ"ח שלו לא ישחוק אותו מהגמילות חסדים האישית שלו... זה מטעה!!! מאוד מטעה!!! סוף סוף רצון ה' שלא רק יהיה גמילות חסדים אלא שאנחנו במידות שלנו נהיה אוהבי חסד!!! ואגב: כאן חשוב להבהיר עוד נקודה: שברור שקיימים אנשים נדירים... שהם גומלי חסדים אמיתיים... ודווקא מהמקום הטוב והמתחמד שלהם הם מבינים שצריך לעמוד לפעמים על הכללים ולנהוג בנוקשות... וזה כבר חשבון נפש אישי של כל אחד בסדר מוסר האישי שלו ובחדרי לבו... מה שברור הוא: שזה לא מובן מאליו... כל מי שיש לו גמ"ח זה עדיין לא אומר שהוא שלם בגמילות חסדים... מאוד חשוב לדעת את זה ודו"ק...

אגב: אם כבר מדברים על גמ"ח ועל גמילות חסדים... אחד מהנקודות שצריך לשים לב: **גבר!!! אני מדגיש גבר!!!** גבר שמגיע להגיש עזרה... יחד איתו מגיע עוד משהו... **תאוות השלטון!!!** אין מה לעשות... התאוה הזו הולכת איתנו לכל מקום... גם למקומות הכי טובים... ואם הגבאי מבקש ממני עזרה בביהכנ"ס... אני מגיע... אבל בלב שלי מזדחלת לה איזה מחשבה... יופי... אני מתחיל לאט לאט להיכנס לעניינים... גם

אני מתחיל להיות אשטיקל'ע גבאי... בשבת הקרובה אני אעזור לו גם לחתוך את הקוג'ל... ובערב ר"ה אני גם אעזור לו במקומות ועם הסוכה... ועד יום כיפור אני כבר אחליט במקומו מי מקבל עליות... אדוני!!! זה לא חסד!!! זה תאוות שליטה!!! ארך לי המון זמן לזהות את זה... הרבה פעמים רגלי נשאו אותי מידי בקלות לכל מיני מייעשים טובים... עד שזיהיתי שהמנוע פה זה תאוות שליטה... אם אנחנו רוצים באמת להיות גומלי חסדים... זה רק אם נקבל החלטה רק להושיט יד ולא יותר מזה!!! לא להתערב בשום קבלת החלטה... לעמוד מהצד ולומר: אני לשירותכם... אני מגיע... תורם את עצמי מה שצריך... והוא הבייתה... זה חסד!!! זה צדקה!!! נא לא לשכוח שתשובה תפילה וצדקה הם אלו שמעבירים את רוע הגזירה... לא תאוות שלטון. אלא צדקה... לשם צדקה... לשם הטבה...

בטוחים!!! שיעשה להם נס...

שלושה אנשים עלו למטוס בפעם הראשונה בחייהם... אחד חכם!!! השני טיפש!!! והשלישי חצי חכם חצי טיפש... ההמראה התחילה... הטיפש נהנה מכל רגע... איזה כיף... אנחנו ממריאים... הוא הדביק את הפרצוף לחלון והסתכל על הנוף... איזה יופי... הכל ממצוץ הציפור... אבל החצי חכם והחצי טיפש ישב מכוון במקומו וכל כולו רעד מרוב פחד... אבאלע... אנחנו באויר... עוד שניה אנחנו נופלים ומתרסקים... ואילו החכם??? החכם דווקא היה נינוח!!! רגוע... הוא ממש לא היה לחוץ... פנה החצי חכם חצי טיפש לחכם ושאל אותו: איך אתה לא רועד מפחד... אתה לא רואה שאנחנו באויר...??? הרי אתה לא טיפש... הטיפש אין לו שכל לפחד... הוא לא קולט שאני תלויים בין שמים לארץ... הוא עסוק בלהסתכל על הנוף... אבל אתה חכם... אז למה אתה לא מפחד כמוני??? נענה החכם וענה: לכן!!! בשביל זה אתה חצי חכם חצי טיפש!!! מצד אחד יש לך את השכל ואת החכמה להבין שאנחנו באויר... אבל אין לך שכל להבין שאם המטוס הזה הצליח להמריא אותנו לאויר... אז כנראה שהוא מספיק עוצמתי ומשוכלל גם להנחית אותנו בשלום... ממילא החצי חכם וחצי טיפש הוא המסכן הגדול!!! יש לו שכל בשביל להבין שהוא בבעיה... אבל אין לו שכל להבין שיש פתרון... פנה החכם ואמר לחצי חכם וחצי טיפש: אין לך ברירה!!! אתה לא יכול להשאיר במצב החצי החצי הזה... תחליט מה אתה בוחר... או שאתה בוחר לזרוק את החצי חכם שלך... ולחזור להיות טיפש גמור... ואז גם אתה תשב ותהנה מהחיים ותסתכל מחלון המטוס על כל הנוף... או!!! שתזדרז מהר מהר להיות לא רק חצי חכם אלא חכם מושלם... תזדרז להתקדם עוד צעד אחד קדימה ולהבין שאם להיות באויר זה מפחיד... אז בשביל זה יש מטוס שהוא מספיק חזק ואפשר להירגע... התיאור הזה הוא המחשה למצב שלנו בכל השנה כולה ובפרט בימים הנוראים!!! שני אנשים רגועים יש בעולם... החכם והטיפש!!! הטיפש רגוע... בטח... אין שכל אין דאגות... הוא תמים... לא יודע איזה צרות שבעולם... אז בטח שהוא רגוע... שיהיה לך ברוך: רוב האנשים הרגועים שמסתובבים בעולם... זה לא נובע מאומץ לב או אופטימיות אלא הם פשוט לא יודעים כמה צרות ויסורים יש בעולם... אחרת הם לא היו כ"כ רגועים...

יש עוד מישהו שרגוע... חכמים!!! מדובר ביהודים לא טפשים בכלל... הם מכירים את כל הצרות שיש בעולם... הם יודעים שהעולם הזה מאוד מפחיד... אבל יש להם בטחון בה'!!! יש להם קשר עם ה'... והם יודעים שנכון שהחיים מפחידים... אבל הם

בשליטה... יש מנהל לעולם... ואם יש חלילה משהו שמלחיץ אפשר לפנות אליו... יש מענה אלוך 24/7...

מי נשאר מסכן??? מי נשאר תקוע בין שמים לארץ??? אנחנו!!! החצי טפשים חצי חכמים!!!

יש לנו מספיק שכל להבין עד כמה החיים מפחידים... יש לנו מספיק שכל להבין מה כל בדיקת דם יכולה להגיד... יש לנו מספיק מידע כמה צרות יש בעולם ש... ש... שזה מפחיד...

אבל אין לנו מספיק שכל להבין שיש מנהיג לעולם והעסק בשליטה... ממילא אנחנו נשארים תקועים בין שמים לארץ... אין ברירה!!! להחזיר את הגלגל אחור אי אפשר... ניסיתי... ניסיתי לחזור להיות טיפש... לזרוק את השכל... ולשחק ראש קטן כאילו החיים לא מפחידים... ניסיתי... זה לא הלך... אז אין ברירה!!! אנחנו חייבים להתאמן ולהזדרז כדי להיות כמה שיותר מהר חכמים... אנחנו חייבים להזדרז להגיע למדרגה של קשר עם ה'... למדרגה של בטחון בסיסי בה'... אחרת החיים גדולים עלינו... אין ברירה!!! אני חייב בטחון בה'... זו לא המלצה... אני חייב את זה בשביל איכות החיים שלי... בשביל טיפש זה אולי המלצה... אצלו החיים דבש... בשבילו להכיר בה' זה סוג של התנדבות... סוג של המלצה... כי טוב לו... הוא איכשהו מסתדר "בלעדיו"... אבל אני??? שיש לי כבר שכל להבין שאני לא מסתדר לבד... אני שאני כבר קולט שהחיים גדולים גדולים גדולים עלי... אין לי ברירה... אני חייב מהר מהר לתפוס קשר עם ה'... אחרת "אבדתי בעניי..."

ככה זה גם בערב יום הדין: הצדיקים והרשעים שניהם רגועים... שניהם מסודרים... שניהם כבר כתובים... הצדיקים כתובים בספר שלהם... והרשעים בספר שלהם... מי נשאר תלויים ועומדים??? מי נשאר תלוי בין שמים לארץ??? אנחנו!!! הבינוניים!!! החצי חכמים חצי טפשים!!! יש לנו מספיק שכל... ומספיק רמה כדי להבין שאנחנו חוטאים וזה לא בסדר ואי אפשר ככה להמשיך... אבל אין לנו מספיק שכל לקלוט שיש לנו עסק עם אבא אוהב שבשמים שאם רק נצחק עליו ורק נסביר לו כמה אנחנו רוצים להתקרב אליו... ואם רק נפתח לו פתח כחודו של מחט... הוא ירעיף עלינו מלא חפניים של סייעתא דשמיא לגמור בעדנו...

מה הפלא שאנחנו כ"כ מפוחדים!!! להבין את הבעיה אנחנו מבינים מצוין... אבל למצא את הפתרון... להבין שאבא שבשמים מחכה לנו והוא יכול להושיע אותנו זה כבר נשגב מבינתנו... אין לנו ברירה!!! להחזיר את הגלגל אחור אי אפשר. ואנחנו גם

לא מעוניינים... אף אחד מאיתנו לא רוצה לחזור להיות רשע ולא להיכתב בספרם של רשעים... אנחנו לא מוותרים על השדרוג שבו אנו נמצאים כעת בתור בינוניים!!! אבל מה נעשה שלהיות בינוני זה לא תכל'ס... זה לא אידיאלי... אי אפשר להשאר ככה תלויים ועומדים... אי אפשר להיתקע עם לשון בחוץ ולפחד ולפחד ולא לעשות עם זה כלום... אין ברירה... אנחנו חייבים להתקדם עוד צעד אחד קדימה ולבטוח בה'!!!

בטוחים!!! בטוחים שיעשה להם נס...

כולנו נבהלים אם חלילה התקיעות לא כ"כ "הולכות" כי כידוע...
כתוב ש"שנה שלא תוקעים לה בתחילתה מריעים לה
בסופה..."

צריך לדעת שזה פשוט לא נכון!!! כי אתה יודע מה זה תקיעות
שלא הולכות??? זה שעומדים בבית הכנסת ומנסים לתקוע ולא
הולך ומנסים ומנסים... ועומדים ככה מהבוקר עד השקיעה
ו... וזהו!!! הפסדנו... זה סימן רע... (מספרים שבשנה שבה פרצה
השואה היה ביהכנ"ס מאוד חשוב שזה באמת מה שקרה אז רח"ל) אבל
אם התקיעות לא הולכות חלק... אבל בסופו של דבר הם כן
הולכות... ותכל'ס... יצאנו ידי חובה... אתה יודע מה זה אומר???

זה בסך הכל אומר ש"וירא והנה איל אחר **נאחז בסבך בקרניו**"!!! גם
לאברהם לא הלך כ"כ חלק התקיעות... גם הקרן של האיל שלו הסתבכה
בסבך... ואדרבה. ההסתבכות הזו רק הוכיחה עד כמה האיל הזה רצוי
ונחשק... אם יש קצת ניסיונות לא צריך להפוך את זה לסימנים רעים
לשנה... אדרבה... לראות בזה עוד אמצעי להתבטא לפני אבינו
שבשמים ביום המלכתו... ודו"ק.

אל תשכח להטעין את הפלאפון לפני ר"ה...

ערב יום הדין זה זמן רציני... זה זמן שאנחנו פתוחים להסתכל במבט קצת יותר מקיף... מבט של שנה... מבט יותר עמוק ולא נקודתי... ובכן: איפה אנחנו נמצאים??? איפה אנחנו ממוקמים ביהדות??? מה ההגדרה של הדור שלנו באופן כללי??? מה תפקידנו ומה עיקר העבודה שמוטלת עלינו? **אז בקצרה... ממש בקצרה:**

יש בגמ' סנהדרין (צח:) מחלוקת מאד מעניינת בין רבה לרב יוסף בקשר למשיח: רבה אמר: ייתי ולא אחמיניה - פירוש: אני מעדיף לא להיות בדור שלכם!!! אין לי את הכוחות להיות בדור הזה של משיח... לכן אני מעדיף לא להיות בדור זה... ואילו רב יוסף חולק עליו ואומר: ייתי ואחמיניה ואזכה ואיתיב בטולא דכופיתא דחמריה" אומר רב יוסף: אדרבה!!! אני כן רוצה להיות בדורו של המשיח... ואדרבה... אני אשב בצל גללי חמורו של המשיח... **והשאלה מתבקשת:** מה פשר ההתבטאות הזו של רב יוסף? ובכלל: במה חולקים רבה ורב יוסף??? **המכתב מאליו מסביר בדעת המהר"ל שהפשט בזה הוא כך:**

רבה סבר: שהמשיח יגיע בדור של **"עשה טוב"**!!! ממילא נדרש מהדור הזה שיהיה דור שיעשה **יותר טוב** מכל הדורות שקדמו לו... עוד יותר מדורו של ר"ע ועוד יותר מדורו של חזקיהו... אומר רבה: אם ככה... אני לא מאמין שאני והדור שלי מסוגלים להיות יותר טובים מהדורות הקודמים... ואם כך: אני מרים דגל לבן... ייתי ולא אחמיניה... **אבל רב יוסף חולק על רבה... רב יוסף טוען בדיוק ההיפך:** המשיח לא יגיע בדור של עשה טוב!!! לא!!! **המשיח יגיע בדור של סור מרע!!!** זאת אומרת: אדרבה... המשיח יגיע בדור שיהיה בו הכי הרבה רע... וככל שיהיה יותר רע... ככה ידרש עוד יותר **סור מרע...** והדור שיזכה לעמוד מול הרע הכי גדול... **ושם!!! שם הוא יהיה סר מרע!!!** הוא הדור שיזכה לקבל פני משיח... דורו של ר"ע לא זכו להיות דורו של משיח... אתה יודע למה??? כי עם כל הכבוד ל"עשה טוב" שהם עשו בלי סוף... אבל כמה רע כבר היה בדור שלהם...??? כמה הם כבר הוצרכו להיות "סור מרע"??? **פונה רב יוסף לרבה ואומר לו:** אם המשיח היה צריך להגיע לדור של עשה טוב... אני מודה לך רבה - שייתי ולא אחמיניה... גם אני מסכים שאני לא מסוגל להשתלב ב"עשה טוב" יותר מדורות ראשונים... אבל אם המשיח יגיע לדור של סור מרע... את זה אני כן מסוגל - אומר רב יוסף!!! אני אשב בצל גללי החמור של המשיח ושם אני אסור מרע!!! ואכן זה בדיוק מה שקורה בדור שלנו... המשיח הולך ומתקרב... "עני ורוכב על חמור..." מה

פירוש רוכב על חמור??? החמור של המשיח זה ביטוי לחומריות... ומעלתו של המשיח היא שהוא רוכב על החומריות ושולט עליה בשליטה מוחלטת... אבל עד אז... בשלב זה... את המשיח אנחנו עדיין לא רואים... אבל את החמור שלו?? אוהו... את החמור שלו אנחנו מכירים טוב טוב... אנחנו חיים עמוק עמוק בתוך החומריות הזו... החומריות שולטת בעולם כמו שאף פעם לא היה... הרע שולט שליטה בלתי מעורערת וכמעט אין פינה בעולם שאין לה קליטה אלחוטית שאתה יכול להיחשף לכל דבר רע שאתה רוצה. והלכה כרב יוסף!!! המשיח לא יגיע לדור של "עשה טוב" אלא לדור של "סור מרע"!!! ואנחנו יחד עם רב יוסף מגוללים כעת בתוך גללי החומריות של המשיח... ושם נדרש מאיתנו להיות "סור מרע"!!! ואז יופיע המשיח... עכשיו אתה מבין במה הדור שלנו יותר מיוחד מכל דור אחר???

עכשיו אתה מבין איזה היגיון יש שהמשיח יגיע דווקא בדור שלנו יותר מדורו של ר"ע וחבריו??? פשוט מאד: בדורו של ר"ע לא היה כ"כ רע... ממילא ה"סור מרע" לא היה כזה גדול... לא היה צורך בכ"כ הרבה סור מרע... אבל בדורנו שיש כ"כ הרבה רע!!! אם אני אתאמץ בשארית כוחותי ואמשיך לשמור על עצמי להיות "סור מרע"!!! הרי אני כעת קוצר שיאים של סור מרע שלא היו אפילו בדורו של רבי עקיבא!!!

אתה קולט את העוצמה???

מפחיד להוציא את זה מהפה... אבל האם יש משהו מסוים שבו אני הקטן יכול להיות יותר גדול מרבי עקיבא?? התשובה היא: לא תאמין אבל כן!!! יש נקודה מסוימת שבה אני יותר גדול אפילו מרבי עקיבא... במה??? פשוט מאד: תשמע סיפור: שבוע שעבר כמעט החזקתי אייפון בידים... ואף אחד לא ראה... ומאד מאד התחשק לי לנבור שם.. (אני אחד כזה שיש לי דימיון מפותח... ולכן אינטרנט מאד מאד מושך אותי... ולכן אני גם כותב על זה כ"כ הרבה... מי שזה לא מדבר אלי... אני ממש מתנצל שאני מטריד אותו... ושידלג על המאמר הזה...) ואף אחד!!! אף אחד!!! אף אחד לא הפריע לי לעשות מה שאני רוצה... ורציתי!!! ... וברגע האחרון פרשתי... למה?? כי אבא שבשמים לא אוהב את זה!!! לכן סרתי מרע!!!

אתה יודע באותה שניה מ כמה רע סרתי?? יש לך מושג מכמה?? האמת היא שבינינו... אני לא כ"כ יודע... כי סוף סוף סרתי... אבל יש שנים בעולם שכן יודעים... אתה יודע מי?? הקב"ה בכבודו ובעצמו ולהבדיל חבר שלי שכבר נפל שם... שניהם יודעים כמה מיליונים ע"ג מיליונים של אתרים "לא כ"כ טובים" חיכו לי שם... כמה

מיליונים של אתרי רוע היו יכולים להיפתח לפני בשניה שרק הייתי פותח את זה... וברגע שבשניה האחרונה סרתי מזה... בבת אחת **סרתי ממיליונים של תועבות!!!** מיליונים בקנה מידה בלתי נתפס שרק בורא עולם... ולהבדיל אלו שנמצאים שם יודעים כמה אתה יכול לגלוש שם חודשים ושנים ולא לגמור...

נו... אז אני רוצה לשאול אותך: רבי עקיבא בכל מאה עשרים שנות חייו... האם טכנית יצא לו להיות **סור** מכ"כ הרבה **רע** שאני סרתי בשניה אחת בלבד שעמדתי מול האיפון וסרתי ממנו? ? **התשובה היא לא!!! נקודה!!!** אני חוזר על המשפט האחרון: **משפט מפחיד מאד**: רבי עקיבא בכל 120 שנות חייו ביחד... **טכנית** לא יצא לו לעמוד מול כמות של רע... שאני בדור 2017 עומד בשבריר של שניה של ניסיון מול גלישה באיפון!!!

מי שהוא מאד בהלם מהמשפט הזה ולא מסכים איתי... מוזמן בבקשה לברר את זה מול ה"גורמים הרלוונטיים..." והם יאמתו לו את זה... כמויות נתוני הרוע שאפשר לקבל בשעה אחת של חשיפה לאינטרנט פרוץ... כזו כמות של רוע לא הייתה לר"ע בכל שנות חייו ביחד. (אני רוצה שתבין: חילוני מצוי שחי עם איפון כבר שנים הוא לא אמור להשתולל כ"כ ולגלוש בבת אחת לכ"כ הרבה אתרים... לא כן!!! לא כן חרדי שבלחיצת כפתור אחת עלול לקבל בבת אחת עיניים גדולות ולהחשף בבת אחת לכ"כ הרבה אפשרויות... הוא כן!!! כן רוצה לבלוע בבת אחת את הכל... וממילא: כל מי שבוטל את עצמו ברגע האחרון מהסתוללות הזו... הוא בהחלט סר מכמויות בלתי נתפסות של **רע**) בנקודה הזו מפחיד לומר... אבל יש לי אפשרות להיות יותר גדול מר"ע!!! ואתה מבין לבד שזו לא הגדלות שלי... זה פשוט המציאות כמות שהיא!!! הקב"ה פשוט העמיד אותנו מול מציאות כזו שהסור מרע שלי בכל רגע שמתחשק לי לגלוש ואני יכול ואני בכל זאת לא גולש... זה סור מרע בכמויות ובעוצמות שלא היו מששת ימי בראשית... וזה פשוט ככה!!! **אני מדבר כעת על נתונים מתמטיים פשוטים ומוכחים שאף אחד לא יכול להתווכח איתם...** דווקא מי שנמצא באינטרנט מבין יותר טוב מכל אחד אחר שלא נמצא שם... עכשיו אתה מבין למה דווקא בדור שלנו המשיח יגיע? ? כי שוב... הלכה כרב יוסף... והמשיח יגיע לדור שיצבור שיאים בסור מרע!!! לא בעשה טוב!!! והדור שיש לו את הכי הרבה נתונים לצבור הכי הרבה שיאים בסור מרע...

זה הדור שלנו!!!

פה אנחנו ממוקמים!!! זה המשבצת שלנו בדור זה!!!

המיקום שלנו הוא בצל גללי החמור של המשיח... אנחנו כבר לא יושבים ליד החמור של המשיח... לא... אנחנו כבר בשלב אחרי... אני כבר מבוססים בתוך הבוץ של גללי החמור... הוי הוי... מי שקצת יודע מה זה פגעי הטכנולוגיה... זה הרי ההגדרה הכי אמיתית לזה!!! ואנחנו מבוססים שם... ומי נמצא איתנו יחד??? רב יוסף!!! רב יוסף לא נבהל להיות יחד איתנו בדור זה... אתה יודע למה??? כי... כי בסה"כ נדרש מאיתנו??? **לסור!!! זה הכל!!! אתה בסה"כ לא לוחץ על כפתור... בסה"כ לסור!!!** אבל בשמים יודעים ממה!!! ממה סרת... מאיזה כמויות של רוע סרת... זה כבר חשבונות שמים... זה כבר ריבית והצמדה... אבל אני מצידו מה עשיתי??? **רק סרתי!!!** מזה רב יוסף לא מפחד... ר' יוסף מודיע שהוא מוכן להיות בדור שלנו... אם היינו צריכים להביא את המשיח עם מצוות ומעשים **טובים**... רב יוסף היה מיואש מראש... הוא היה מרים ידים ולא היה רוצה להיות יחד איתנו בדורו של משיח... אז זהו שעיקר העבודה שלנו זה לא עשה טוב!!! אלא סור מרע!!! וסור מרע זה בסה"כ לסור!!!

כלפי מה הדברים אמורים???

אנחנו חייבים להפנים שההתמודדויות והקשיים שיש לנו בימים אלו מול פגעי הטכנולוגיה והמסתעף... זה... זה... זה לא ניסיון שגרתני!!! זה לא עוד ניסיון קשה ומעצבן ש... שאאוף... ודי... או שאני מתגבר או שלא... לא!!! צריך לדעת ולהפנים שמדובר בניסיון חריג!!! זה ניסיון בקנה מידה אחר לגמרי! **הניסיון הזה הוא מכרה זהב לכל דבר!!! אנחנו יושבים על מיליונים!!! על מיליארדים!!!** בכל התמודדות כזו שאנחנו מתגברים בנושאים אלו... זה... זה מטפס לספרות אחרות לגמרי. זה משחק הרבה הרבה יותר ממה שאנחנו מדמיינים... אין שום פרופורציות בין הניסיון הנקודתי שיש לי מול האינטרנט... לבין איך שזה מתקבל בשמים!!!

וזה מאד מובן שזה ככה... כי בדיוק כמו שהסיפורים המסמרי שיער על מי שנופל שם... זה הרי לא סיפורים נורמליים... זה לא מתוחם בגבול ההגיון... כל בר דעת מזהה שכל התרסקות שקשורה לאינטרנט היא משהו יוצא דופן בנורמה של העולם (ואגב... **לכן** זה גם גורם להרבה אנשים בכלל לא להאמין לסיפורים... עד שזה מגיע למעגל הקהילתי או המשפחתי הקרוב רח"ל... אני לא ממליץ לאף אחד שזה יקרה לא בבנין שלו... ועוד יותר לא במעגל המשפחתי שלו... מה שברור הוא שמי שקושר מטפחת לעיניו ומשחק ראש קטן בנושאים אלו... הוא בקבוצת סיכון מוגברת שזה חלילה יקרה לו... אז שלא תגיד שלא הזהירו אותך...) **קח בחשבון שבאותה מידה בדיוק!!!** מי שכן

מתגבר... וכן נושך שפתיים ומתעקש להשאיר בחוץ ולא ליפול שם... גם הזכויות שהוא צובר זה גם משהו יוצא דופן!! זה גם משהו שהוא לא מתוחם בגבול ההיגיון... זה משהו בקנה מידה "טכנולוגי"... הכל בגדול...

ושוב: מי שכבר נמצא שם... מבין אותי מצוין!!! העבודה הקשה שלי להסביר את זה... זה רק למי שעדיין ב"ה עומד מבחון... וכל זמן שאתה עומד מבחון... אתה באמת עומד איכשהו אדיש (וטוב שכך) ואתה לא קולט מול מה אתה עומד.. (ולא נותר לך אלא להתלונן שקשה לך... וזה מגביל אותך...) אבל הקב"ה שכן יודע מה קורה שם בפנים... הוא כביכול לא אדיש כמון... הוא לא רואה רק את הכפתור הנקודתי שלא לחצת עליו... הוא רואה את כל מה שיכולת לראות שם ולא ראית!!!

אז חשוב שתדע: שיש לך עסק עם מכרה זהב!!! זה המון המון זכויות... ובינינו... אנחנו צריכים זכויות כמו אור לנשימה... ואי לכך ובהתאם לזאת: **רבותי!!! זה שווה!!!** **נא לקחת את הנשימה!!! זה שווה את הקושי!!!** זה שווה הרבה הרבה יותר מהקושי הנקודתי שלנו... אל דאגה... במשך השנה אני לא אגיד לך את המשפטים האלו... זה לא הגון לעמוד מול בן אדם שיש לו קושי... ולהגיד לו: עזוב... זה שווה...

זה לא פתרון... יש פה באמת בעיה אמיתית... אני מוגבל... כולם מתייחסים אלי כמיושן... צריך לעזור לי... לא לבטל את הקושי שלי... נכון... במשך השנה צריך באמת הרבה כוחות והרבה תעצומות נפש איך להתגבר בכל זאת... אבל בינינו... עכשיו זה ערב יום הדין...

בערב יום הדין אנחנו מחפשים זכויות!!! זה מה שמטריד אותנו!!! אז זהו!!! אני רוצה למקד אותך... אם יש לך התמודדות אישית מול הנושא של פגעי הטכנולוגיה... זה הזכויות שלך ליום הדין!!! מה שנקרא "אל תוותר על הזכויות שלך..." תופיע עם זה... תתקע עם זה בראש השנה... ותגיד לרבש"ע: אנחנו הסתדרנו בינינו... אני מבטיח לך נאמנות בנושא הזה שאני לא פורץ את הגבולות שלי... ואנא ממך... תהיה לי זמין בשנה הקרובה... **אל תלך סחור סחור!!!** אל תקנה לי מפטיר יונה ביו"כ ואל תלך לי לקברי צדיקים בערב ראש השנה... אל תחפש את האבידה מתחת הפנס... **זה!!! זה הנקודה שלך!!!** זה מה שהקב"ה רוצה לשמוע ממך!!! ואת ההחלטה הזו אתה תשמיע לו בראש השנה!!! תתביית בזה... **תשמע לי מה תעשה:** דקה לפני ר"ה תקח מהר מהר את הפלאפון הכשר שלך.. (המסכן הזה) ותכניס אותו להטענה!!! ותגיד לבורא עולם: זה!!! זה הפלאפון שלי לשנה הקרובה... התכנית שלי לעבור למוגן או לתואם נגוזה... אני דוחה את זה לשנת התשע"ט.. (שנה הבאה נדבר...) **השנה לא!!! נקודה!!!** למה לא???

כי השנה אני צריך הרבה ישועות... יש לי בלו"ז כך וכך ישועות שחייבות לקרות לי השנה.. (אם אתה לא כ"כ צריך ישועות אז אני באמת לא יודע מה להגיד לך... רק תעדכן את הקב"ה שאתה באמת לא צריך...) ובשעה שאתה מכניס את הפלאפון הכשר שלך להטענה תישא עיניים לשמים ותאמר: אנה ה' תטעין לי שנה טובה... תבא טעון ברכות ותרעיף עלי ישועה ורחמים בזו השנה... אמן.

שלושה ניחושים! מהו הפיוט שנתקן במיוחד למוצאי יום כיפור???

יש פיוט מאוד מאוד מרגש שנתחבר במיוחד למוצאי יום כיפור!!! תנחש מהו הפיוט???

לא תאמין... הפיוט הוא לא פחות ולא יותר: "המבדיל בין קודש לחול חטאתינו הוא ימחול" הבית יוסף בסוף הלכות יום הכיפורים (סי' תרכ"ד) מביא להדיא את לשון המרדכי "ושמעתי אומר אותו פיוט המבדיל בין קודש לחול חטאתינו ימחול ותקן לאמרו בבית הכנסת בקול רם במוצאי יום הכפורים". לא יאומן!!! הפיוט שכיום כל כלל ישראל נוהגים לשיר אותו כל מוצאי שבת... הרי בתכנית המקורית שלו הוא מיוחד למוצאי יו"כ...

והשאלה המתבקשת מאליה: איך יכול להיות... איך קרה כזה דבר שבמוצאי שבת קודש כככולם שרים את הפיוט הזה... ודווקא במוצאי יום כיפור לא ידוע לי שמישהו שר אותו? אה... איך אתה מסביר את זה?? אז תרשה לי להגיד לך הרגש... האם הוא נכון או לא... או שכן או שלא... כנראה שלא... אבל מה שברור: ההרגש לכשעצמו הוא בודאי נכון...

הרי כך: אני כבר מודיע מראש... שגם אחרי שכעת נודע לי שאת הפיוט ראוי לשיר אותו במוצאי יום כיפור... מצטער מאוד!!! אני לא מסוגל לשיר את הפיוט הזה במוצאי יום כיפור... **לא!!! לא מסוגל...** אם אני אשיר את זה במוצאי יום כיפור זה יוריד לי את כל המצב רוח... אני לא אוכל לקיים "לך אכול בשמחה לחמך..." **אתה יודע למה???**

בא ניקח בית אחד בלבד מהפיוט הזה!!! ותאר לעצמך שעכשיו מוצאי יום כיפור ואני כעת שר אותו: **קולי בל יונטל** - אנה ה'... שהקול שלי לא ידחה... **פתח לי שער המנוטל** - תפתח לי בחזרה את השער שנסגר... **שראשי נמלא טל קווצותי רסיסי לילה** - השער נעול... אני עומד בחוף ונוטף עלי טל ויורד עלי גשם וקר לי בחוף... אנה... **אשווע תנא פדיון... באישון לילה... אתה קולט את הרקע???** לפני חצי שעה עמדנו בתפילת נעילה וכולם זעקו מקירות ליבם: פתח לנו שער בעת נעילת שער כי פנה יום!!! אבל אני בדיוק אז נרדמתי... הייתי כזה אפאטי... אדיש... רעב... חשבתי על הקפה... ואז שקעה החמה... השערים ננעלו... הגיע מוצאי יום כיפור... **והופה!!! התעוררתי לחיים...** פתאום נזכרתי שיש לי תיק דחוף שאני צריך לסגור עם אבא שבשמים... אני עומד מחוץ לשער וצועק בקול ניחר... קולי בל יונטל!!! אבא אבא...

אתה שומע אותי... פתח לי שער המנוטל... תפתח את השער בחזרה... נו... השער הזה שוב יפתח?? לא!!! שום דבר לא יעזור!!! אפילו הקריב כל אילי נביות שבעולם אין נזקקים לו... השער יותר כבר לא נפתח עד אלול הבא... אז כמוכן שבשביל זה "פה צעקה לאדם בין קודם גזר דין ובין אחר גזר דין..." ובשביל זה גופא יש את פיוט המבדיל... **אבל זה אף פעם לא יהיה כמו חצי שעה לפני כן!!!** כשעדיין השערים היו פתוחים...

אי לכך: צר לי!!! אבל אחרי יום כיפור שלם... שאני בלאו הכי מתמודד מול כל מיני מחשבות זרות מעצבנות שמגיעות אלי ש-לך תדע... אולי לא עשיתי מספיק... ומה יהיה איתי... ובאמת בדיוק שבביל זה חז"ל מצווים אותי זהו... לך אכול בשמחה לחמך... תפסיק להסתבך... **אם אחרי כל זה!!!** עוד יבקשו ממני לעמוד מאחורי השער הנעול... ולזעוק בקול צרוד... קולי בל ינוטל... פתח לי שער המנוטל... שכחתי משהו... **לא!!! אני לא מסוגל!!! עד כאן!!!** זה כבר למעלה מכוחות הנפש שלי... מצטער מאוד... אין לי כח לאכול את הלב מיד במוצאי יו"כ... **זה ההרגש שלי!!! והיות וזו ההרגשה האישית שלי...** אז אני מרגיש מאוד חזק שזה אולי גם הכוונה של הפייטן עצמו... הפייטן חיבר פיוט למוצאי יום כיפור... פיוט שאם תעיין בו כל ההולך ילך בו שזהו... הפסדתי את הרכבת... **אתא לילה... יום פנה כצל תומר... חלפה עונת מנחת... מי יתן מנוחתי... יגעתי באנחתי...** זהו... אבוד... השערים ננעלו... כל כולו של פיוט זה הוא מבטא בן אדם שהגיע לתחנה רגע אחרי שהרכבת יצאה... שים לב: הרי בפיוט הזה כל הבקשה היא מחילה... **"חטאתנו הוא ימחול..." "על חטאי עבור תעבור..." "סלח נא על קל וחומר... טהר טינוף מעשי..."** סליחה... לפני חצי שעה עדיין היה יום כיפור... לפני שעה ידו של הקב"ה הייתה פשוטה לקבל שבים... אז מה נזכרת עכשיו?? רגע אחרי נעילת שערים?? **אז זהו!!! אומר לנו הפייטן:** אם אתה לא רוצה לעמוד מול השער הסגור במוצאי יום כיפור בלילה ולבכות "אוי ואבוי... יום פנה כצל תומר... חלפה עונת מנחתי... אוי אוי פתח לי שוב שער המנוטל..." אם אתה לא רוצה להיזכר רגע אחרי נעילת השערים ששכחת שם משהו... **אז אנא ממך!!!** אל תמתין עם הפיוט הזה עד מוצאי יום כיפור... אל תזכר לשיר אותו רק אז... **תקדים לשיר את הפיוט הזה בכל מוצאי שבת בתור תזכורת!!!** כדי שלא תרדם בשמירה ואז תצטרך חלילה לעמוד מאחורי השער באישון ליל במוצאי יו"כ ולהיאלץ לדפוק את הראש בשער הנעול... ולאכול את הלב... למה התעוררתי רק עכשיו...

כן!!! במוצאי מנוחה הקרוב... כולנו נשב מול הנר המרצד של ההבדלה ונשיר: המבדיל בין קודש לחול חטאתינו הוא ימחול..." רבש"ע: אני לא מחכה לשיר את הפיוט הזה במוצאי יום כיפור!!! לא!!! כבר עכשיו- **במוצאי מנוחה קדמנוך תחילה...** אנא ה'... נחנו בידך כחומר סלח נא!!! נשכים כולנו לסליחות... (הפעם זה גם אשכנזים וגם ספרדים) ונזעק לקב"ה: טהר טינוף מעשי... עכשיו עדיין לא מאוחר!!! עכשיו זה עדיין ימי הרחמים והסליחות... אפשר לישא עיניים לשמים ולקרוע את השמים הפתוחים: זרענו וכספנו ירבה כחול... אנא ה'... בריאות... נחת... פרנסה... זה הזמן המומלץ ביותר!!! התפילה מתקבלת בייתר שאת... חבל להחמיץ... השער עדיין לא מנוטל... עדיין לא חלפה עונת מנחת... אפשר לחטוף... לא צריך להתאמץ לפתוח שערים נעולים... השער פתוח!!! עכשיו זה הזמן להתפייס עם אבא שבשמים...

במוצאי שבת הקרוב... בא נחליט שאנחנו ממקדים את עצמנו!!! תעמוד מול האבוקה של מוצאי שבת!!! ותפנים שעוד שבועיים בשעה הזו אנחנו מאחורי הכל!!! ימים הנוראים לא מחכים לנו... השעות נוקפות... ותוך שבועיים זה אויס... גמרנו... יש לנו שבועיים להתרכז בתפקיד שלי בעולם!!! יש לי שבועיים שבהם אני מתרכז כל כולי ב"יתברר ויתאמת אצל האדם מה חובתו בעולמו..." בשבועיים אלו אני דורש את ה' בהמצאו... פותח את הפה שלי עם מלקחיים ומכריח את עצמי לדבר עם הקב"ה... אין לי ברירה... אין לי זמן... אני חייב לחטוף את הימים האלו... אני צריך ישועה... יש לי רשימה מכובדת של נושאים שאני מחייב בהם ישועה... בשבועים אלו אני לוקח חופשה מהפלאפון... חופשה מהעיתון היומי... (אני ממליץ לך לקחת כל בוקר את העיתון... תחייך אליו ותגיד לו בוקר טוב... ותסכמו ביניכם שעוד שבועיים אתה קורא אותו... עכשיו מצטער... אין לי זמן... תאמין לי שהעיתון יבין אותך... סוף סוף התאריך כתוב גם בעיתון) יש רשימה ארוכה של מחדלים שאני חייב לתקן אותם בעבודת ה'... נפגש בעוד שבועיים...

נא לנצל!!! עשרת ימי תשובה... ימים שלא חוזרים...

מישהו העיר את תשומת ליבי להערה חשובה: בעולם הישיבות הליטאי עשו חיזוק גדול מהזמן ששמו **"אלול"**!!! וכמובן שזה לא המצאה ליטאית... יש לזה מקור מהמדרש המפורסם שמובא בטור שמשה עלה להר והיה שם ארבעים יום **ברצון...** ומאז מר"ח אלול עד יוהכ"פ אלו ימי רצון וכו' וכו' **אבל!!! חובה לדעת** שכמה שאלול זה מועד גדול ונשגב... **אבל אין להשוות אותו לרגע לעשרת ימי תשובה!!! כי עדיין!!!** עשי"ת זה זמן הרבה יותר נשגב!!! והרבה יותר מסוגל ומרומם... והתפילות מתקבלות בו הרבה יותר מאשר בחודש אלול...

ולמה כל כך חשוב לומר את זה ולהדגיש את זה?

כי נוצר מצב מוזר... ברגע שעשינו עסק מאלול... נהיה מין השוואה שעשי"ת זה מקשה אחת יחד עם אלול... באיזשהו מקום זה נשמע שזה ההמשך של אלול.. (עם איזה "הפסקה" באמצע שקוראים לה ר"ה...).

אז זהו שלא!!! ממש לא!!!

הסיפור האמיתי רק מתחיל בעשרת ימי תשובה!!!

דווקא על עשי"ת נאמרו כל המשפטים הכי מבהילים...

דרשו ה' בהמצאו קראוהו בהיותו קרוב- זה עשרת ימי תשובה!!! והגאון זיע"א אומר: שכל יום בעשי"ת יש לו כח של למעלה מהטבע... כח של אין סוף... והרמב"ם אומר שיש ליחיד כח תפילה כמו של ציבור... והמשנה ברורה מביא את היערות דבש שאומר: שבז' ימים שבין ר"ה ליו"כ אדם יכול לתקן את ז' ימי השבוע... כל יום שכנגדו שבכל השנה כולה... דהיינו אם היום יום שני... אז הוא מתקן את כל ימי שני של השנה האחרונה (אגב: מעניין לציין: שבעולם הישיבות מקובל שהדברים האלו נאמרו על ה"לעצטע שבוע" - **השבוע האחרון של אלול...** אבל המ"ב מביא להדיא שזה לא הולך על אלול אלא דווקא על עשרת ימי תשובה)...

ורבינו יונה מאריך בשערי תשובה בתוכחה חריפה דווקא על החולמנות של עשי"ת וזה לשונו... אל תתעצל מלקרא את לשונו... זה מפחיד!!! תקרא מילה במילה: "בעשי"ת הירא את דבר ה' לבו יחיל בקרבו בדעתו כי כל מעשיו בספר נכתבים ובעת ההיא האלוקים יביא במשפט את כל מעשה על כל נעלם... ובעת אשר ידע האדם כי

יביאו את דינו לפני מלך ב"ו הלא יחרד חרדה גדולה וישית עצות בנפשו ובכל דרכי חריצות יחיש מפלט לו ולא תעלה על רוחו לפנות על ימין או על שמאל, ולהתעסק בייתר חפציו ולא ישגיח לפתח ולשדד אדמתו, ולא יפנה דרך כרמים ולא יתרפה ביום צרה מהכין לב ולהנצל כצבי, לכן: מה נואלו היוצאים לפועלם ועבודתם עדי ערב בימים הנוראים ימי הדין והמשפט ואינם יודעים מה יהיה משפטם? הלא להגותם יהגה ליבם ביום שידובר בם, שנא': מה נעשה לאחותנו ביום שידובר בה..." רבינו יונה לא מסוגל להבין את אלו שהולכים לעבוד בימים האלו!!! רבינו יונה מצפה שכולנו נסגור את החנויות... ונשבית את כל הסחר... ואת כל דוכני ארבעת המינים... ולמה??? כי... רבוננו של עולם: **בעת ההיא!!! ברגעים אלו ממש!!!** אתה עומד על שולחן הניתוחים!!! מדברים עליך שם בשמים... השם שלך מוזכר... השם שלך עובר מאחד לשני... מדברים עליך... דנים עליך... עושים ישיבות עליך... על הגורל שלך בשנה הקרובה... ואתה ישן??? בקיצור: **כל זה נאמר על עשרת ימי תשובה!!!**

רק כמו בכל דבר... העבודה העיקרית שלנו זה ההכנה שלפני כן... לכן העבודה שלנו בישיבה זה להגיע לעשרת ימי תשובה כשאנחנו כבר במצב טוב... אחרי אלול שלם פורה... לכן הישיבות נותנים הרבה יותר משקל לחודש אלול ובצדק... **אבל!!! שיהיה ברור: למייעשה: בשטח!!! הסיפור האמיתי מתחיל רק בעשרת ימי תשובה!!!**

אז ההערה הזו צריך לדעת לטוב ולמוטב: אם אתה כעת... נכון לכ"ז באלול... אתה מרגיש שעדיין לא עשית כלום... לא נורא!!! אמנם פספסת את ההכנה ששמה אלול... אבל הסיפור האמיתי עדיין לא התחיל!!! אם תתפוס את עצמך כעת לידים. אתה לא תפסיד את הרכבת... ולעומת זאת: אם עד עכשיו היית בחיזוק גדול... ובדיוק עכשיו נזכרת להיחלש ולהיזכר שזה כבר סוף זמן... אז אדוני... תדע לך: שעדיין לא התחלנו!!! חבל עליך... כ"כ יפה התכוננת... אל תפול על מפתן הפתח...

עד כאן דברנו ברוממות עשרת ימי תשובה... כעת נדבר פרקטיקה: אם תשים לב: עשי"ת זה ימים שמאוד מאוד קשה לנו בהם!!! זה משהו כזה לא פה ולא שם... **בקיצור באלאגן!** אם תעקוב תגלה: שעשרת ימי תשובה זה מהימים העייפים והחלשים ביותר בזמן אלול... ולא סתם!!! היצר הרע לא שוקט על שמריו... ואנחנו יכולים להבין אותנו... אם הגר"א אומר שכל יום בעשי"ת יש לו כח של שנה... אפשר להבין את היצר הרע למה הוא כ"כ מתאמץ בימים האלו... אז... אז צריך להתאמץ... צריך להתכונן לימים האלו... לא ליפול עליהם כמובנים מאליהם... לתכנן אותם... והכי

הכי חשוב: ליצוק תוכן וסדר יום מפורט לימים אלו... כדי שלא יברחו בין שבירת הצום של צום גדליה לכפרות של אשמורת יוהכ"פ... שלא יפלו בין התשליך של י"ג מדות... לבין הדוכן שאתה רוצה להעמיד בביה"ק בעיו"כ... בשביל זה צריך להיות מתוכננים!!! ולזכור את רוממותם של ימים אלו!!! לא לשכוח את הכוח שלהם...

מאוד הייתי רוצה לדעת מראש את ה"תכניה" של שנה הבאה...

תתאר לעצמך: אתה יושב בבית... פתאום נקישות עזות בדלת... בום בום... אתה פותח... מי בדלת??? השכן!!! ו... הוא צועק עליך: תביא לי שלוש ביצים!!! אבל מיד!!! בשביל מה??? בשביל חביתה!!! ברור??? אני רוצה ברגע זה שתביא לי שלוש ביצים!!! אתה מביא ביצים או... ש...???

נו... אתה תביא לו את השלוש ביצים המדוברות???

בחיים לא!!! במקרה הטוב אתה תתן שלוש בעיטות ותסגור את הדלת... אבל!!! תתאר לעצמך שאותו סיפור **בדין** היה קורה... רק עם כמה שינויים קטנים... ממש קטנים... אותו שכן אכן היה דופק בדלת... כן... מה אתה רוצה??? לא נעים לי... אבל נגמרו לנו הביצים... אפשר בבקשה לקבל שלוש ביצים... בשביל חביתה...??? כן... בשמחה... בכיף... קח תבנית שלימה... תבא כל יום... פעמיים בשבוע...

יש לי חידה: מה ההבדל בין שני המקרים???

הרי בשניהם הוא ביקש את אותה בקשה? בשניהם הוא ביקש ביצים... ובשניהם זה היה בדיוק שלוש...??? ו... ובשני המקרים הוא גם ממש לא התחייב להחזיר את הביצים??? **נו... אז באמת מה ההבדל???**

ההבדל הוא בצורת הבקשה!!!

כשמבקשים ממני משהו בצורה בוטה!!! פוקדת!!! מחייבת!!! אז אפילו אם תבקש ממני קיסם שיניים... אני לא אתן לך... אבל אם תבקש ממני בצורה יפה... אני גם מוכן לתת לך המון... להקריב ולהקדיש מזמני... **תבין אותי**: זה לא עניין של בקשה גדולה ובקשה קטנה... אם הבקשה הגיעה בצורה מתאימה... הלב שלי פתוח להתמסר ולתת גם הלוואה של 10.000 שקל... אבל ברגע שהבקשה מגיעה בצורה תוקפנית ומאיימת... אני לא רוצה לתת אפילו שקל.

על אותו משקל:

הקב"ה מנסה כל אחד מאיתנו בניסיונות!!! לפעמים ניסיונות קטנים לפעמים ניסיונות גדולים... זה לא כ"כ משנה מה הגודל שלהם... מה שמשנה הוא זה איך הם מתקבלים אצלך... אם אתה מרגיש שהקב"ה מנחית עליך פקודה!!! קושי!!! ניסיון!!! כשכך היא ההסתכלות אז אפילו אם הניסיון הוא ממש קטן... קשה... קשה לקבל

אותו... אתה מרגיש שהקב"ה כביכול נגדך... הוא כועס עליך... אתה מרגיש כאילו הקב"ה מעמיד אותך מול חוסר ברירה... ולך לא נותר אלא לאהוב אותו למרות שהוא חלילה... חלילה... חלילה לא אוהב אותך... מאוד קשה לאדם לאהוב את מי שהוא מרגיש שהוא הולך נגדו!!! גם!!! גם אם זה בורא עולם!!! אבל!!! אם אתה מגיע מנקודת הנחה שהקב"ה מבקש ממך לעמוד בניסיונות!!! כל ניסיון שהקב"ה מביא... זה לא הנחתה... זה לא בוס... זה... זה פניה אישית אליך בני היקר: אני מבקש ממך... אנא... תעמוד בניסיון שאני מציב לך... לטובתך... להיטיבך באחריתך... כשזו היא הגישה... אז מרגישים שאכן קיבלנו כוחות לעמוד גם בניסיונות קשים... כמובן שלא נדע ושלא נתנסה לעולם...

לפניך וורט נורא שאמרה אותו אם שכולה בשעות הקשות ביותר... מדובר בוורט עצום שאפשר לקחת אותו לכל מקום בעבודת ה'... בפרט בימים שלפני ראש השנה... אותה אם שכולה ישרה שבעה על בנה... השבר והצער היו בלתי נתפסים... ובשעות קשות אלו ובימים קשים אלו... אמרה אותה אמא בלשון זו כדלהלן: לפני עקידת יצחק... הקב"ה ביקש מאברהם קח נא... אני מבקש ממך: תקריב לי בבקשה את הבן שלך... ואברהם אבינו אכן הסכים לבקשתו של ה' יתברך... עמדה אותה אם שכולה ואמרה: אם הקב"ה ביקש ממני את הבן שלי... אני גם מסכימה... כפי שאברהם אבינו הסכים לתת את הבן שלו... גם אני מסכימה לתת את הבן שלי... אבל!!! כמו שבעקידת יצחק... הקב"ה ביקש מאברהם... הוא פנה לאברהם באופן אישי וביקש ממנו אישית: קח נא... אז הייתי רוצה שהקב"ה גם יפנה אלי באופן אישי ויבקש ממני... שהקב"ה יפנה אלי ישירות ויאמר לי: אמא יקרה... קחי נא... תני לי בבקשה את בנך... אז למה באמת הקב"ה לא ביקש ממני ישירות??? ענתה אותה אם שכולה ואמרה:

אם הקב"ה לקח!!! כנראה שהוא אכן ביקש!!!

טענה אותה אמא טענה פשוטה מאוד: אם הקב"ה ראה לנכון לקחת את בני... אז זה לא שהוא בא בבום ולקח!!! אלא על כרחך אב הרחמים... בוחן כליות... גולה עמוקות... עמד מול הנכונות והנאמנות שלי כלפיו ומצא אותי ראויה להסכים לבקשה שלו... אז... אז... אז... אז... אז הוא כן ביקש!!! הוא עמד מול הנכונות שלי כלפיו וראה שאני מסכימה!!! אז במילים אחרות הוא ביקש... ואם הוא ביקש אז... אז... אז אני מסכימה!!!

אה... אבל עדיין... עדיין הוא לא ממש ביקש בפה מלא כמו במקרה של אברהם

אבינו??? נכון... סוף סוף לא כל אחד זוכה להיות במדרגה של אברהם אבינו שהקב"ה פונה אליו ישירות ומבקש ממנו... ולכן הוא לא פנה אלי ישירות... אבל אם הוא לקח... טמון בזה שהוא ביקש... אם לא בפה מלא... אבל בהרגש... הוא עמד מול הנכונות שלי ומצא אותי שאני מוכן לתת לו את זה. הוא ביקש ואני הסכמתי...

בגישה הזו טמון כח עצום:

ישנם כל מיני ניסיונות קשים בחיים... שמאוד קשה לנו איתם. אנחנו מאוד מתקשים לקבל אותם באהבה...

אבל!!! גם ברגעים הקשים של הניסיון... אנחנו בעצמנו נודה: ש-לו יצויר שהקב"ה בכבודו ובעצמו היה מגיע מראש... ומגיש לפנינו בקשה רשמית ואומר: שלוימי שלי... אני מבקש ממך את זה... תתן לי את הניסיון הזה... תן לי את ההתגברות הזו... אני מבקש אישית: תעשה את זה למעני.

היית מסרב?? תשעים ותשע אחוז שלא!!!

אם ככה... אז שתדע לך **שהוא ביקש!!!** אם הקב"ה ראה לנכון להעמיד אותך בניסיון זה... על כרחך בוחן כליות... גולה עמוקות... עמד מול האישיות שלך... בחן אותה. והחליט שאפשר לצפות ממך לעמוד בניסיון זה... אז... אז... אז הוא ביקש!!! **אם יש לך הרגש אמיתי: אתה יכול לשמוע את הבקשה!!!** בתוך הניסיון אפשר להרגיש את זה שהקב"ה פונה אליך בתוך הניסיון ומבקש... בני היקר... עמוד בניסיון זה... למעני... והההראיה: שדווקא ממך!!! הוא ביקש את הניסיון הספציפי הזה. אז כן... יש פה בהחלט בקשה אישית.

תתאר לעצמך: שה' היה מתגלה אליך ואומר לך: בני היקר... אתה צדיק... ואני

מתאווה לתפילתם של צדיקים... אני מבקש ממך: האם אתה מסכים להיות תקוע בשידוכים שנתיים... כדי שבאותם שנתיים "הראיני את מראייך השמיעיני את קולך (בתפילה) כי קולך ערב ומראך נאווה"??? תבין: אני מתאווה לשמוע אותך... יש לי נחת רוח מזה... אתה מסכים? **תתאר לעצמך:** שהקב"ה בכבודו ובעצמו היה מתגלה אליך בעב הענן ופונה אליך אישית ומבקש: בני האהוב... האם אתה מוכן לחכות לילדים קצת... תבין... אני מתאווה לתפילתך... אתה מסכים לתת לי שנתיים של תפילות???

מישהו היה מסרב ??? ברור שלא!!! אז מה ??? הקב"ה לא בדיוק ביקש... אלא זה פשוט קרה... זה הונחת עליך בלי בקשה... וללא הכנה מראש את מוצא את עצמך תקוע ו... ו... ומתפלל... אז זהו שלא!!!

תעשה סוויץ' בראש ותדע לך: שהקב"ה כן ביקש!!!

אם הקב"ה תקע אותך ללא ישועה... ואתה מתפלל... טמון בזה שהקב"ה כביכול "בונה" עליך... מצפה ממך... ו... ומבקש ממך: בני היקר. אני מתאוה לתפילתך. אתה מסכים?

ההסתכלות הזו משנה את כל הגישה!!!

כל התמודדות שעומדת לפנינו... גם אם לא הזמנו אותה... וגם אם הקב"ה לא שאל אותנו אלא העמיד אותנו בפני עובדה... אבל תדע לך שההסתכלות האמיתית היא שהוא כן!!! כן ביקש!!! כי הקב"ה אוהב אותנו... ורוצה בטובתנו... וכל דבר קשה שקורה לנו הכל הרי לטובה... **אז למה זה קורה ???** כי... כי הקב"ה מבקש ממך... תן לי את הניסיון הזה... לטובתך... מי לא יסכים... מי לא יתרצה...

תתאר לעצמך שהיית מקבל טלפון ישיר מהקב"ה... הוא פונה אליך ומבקש: ר' יצחק היקר... יש לי כמה בנים תועים... אי שם בעפולה ובמגדל העמק ובנצרת... ו... ואני רוצה שהם יראו מה זה יהדות. שיראו צורה של בן תורה... אני מבקש ממך שתלך בשליחות לעפולה ותתגורר שם... היית מסכים ??? ברור שהיית מסכים!!! אז הקב"ה לא התקשר אליך ישירות... אבל הגמ' אומרת: מפני מה ישראל הלכו בגלות כדי שיראו אותם ויהיה קידוש שם שמים בעולם ויתגייירו... והנה!!! צריך להיות עיוור בשביל לא לראות... איך שהקב"ה מבקש!!! ממש מבקש!!! מהבני תורה: אני רוצה למלא את כל ארץ ישראל... רב לכם שבת בירושלים בני ברק... פנו לכם צפונה ונגבה תימנה ומזרחה... אני רוצה שעולם התורה יתפרס על כל ארץ ישראל... אתה לא שומע את הקב"ה מבקש את זה ??? מה... אתה חרש ??? תפקח את העיניים... ו... ותראה... מצוקת הדיור צועקת את הבקשה הזו!!! המצב הכלכלי זועק מבעל הבירה שקורא לכולנו צאו ומלאו את ארץ ישראל תורה!!! **אבל!!! כאן מגיע השלב של הבחירה שלך!!!** בידיך הבחירה האם להסתכל על זה בעין שלילית... אאאוף... לא קבלתי מספיק כסף מהשווער... אוי... המחירים של הדירות האלו... והמדינה הזאת... והביוקרטיה... ואין כסף... ואוי אוי אוי... מחוסר ברירה נאלצתי לעבור על מלאכת

תולש ולעקור את עצמי ממקום גידולי בני ברק... לא!!! לא חייבים להסתכל ככה!!! עם קצת מחשבה וקצת הבנה בדרכי ההשגחה אפשר לראות פה מהלך אלוקי גלובלי ש... שמבקש משהו!!! שרוצה משהו!!! זו הסתכלות אחרת לגמרי... זו גישה אחרת לגמרי... היא משנה את כל ההרגשה... הופכת אותה למחממת... עוטפת... נותנת מבט מרומם יותר... מעבר להתקשקשויות ו-0% מע"מ...

תתאר לעצמך: שהקב"ה בכבודו ובעצמו פונה אליך ואומר: בני היקר... יש לי משפחת מצוקה שצריכה תמיכה מבחוץ... היא צריכה איזה בן תורה שיעמוד לימין הילדים... יתן להם מושגים בידישקייט... ידאג שהם יגיעו לישיבות... אני רוצה להצמיד להם איזה פעיל לב לאחים שיעניק גם חום ותמיכה על הדרך... אתה מסכים??? בטח... מי לא יסכים לפנייה ישירה לבורא עולם...

אז הקב"ה לא בדיקו התקשר... ולא דיבר איתך ישירות... אלא ביום בהיר אחד נולדת למשפחה זו... כן... אתה בן למשפחה זו... ואתה הבן תורה היחיד... הוא לחילופין... המענט'ש היחיד בתוך משפחה שלימה שנאלץ לתווך בכל מיני מתחים... ואתה עומד ושואל: רבוננו של עולם: למה נפלתי למשפחה כ"כ מורכבת?? למה נגזר עלי לעשות את כל הדרך הארוכה לבדי? למה נגזר עלי להכיר את היידישקייט בכוחות עצמי? כן... זה לא קל... מי אנחנו שנאמר לך... אבל אם הקב"ה כך גזר כנראה שהוא ביקש ממך!!! ונבחנת באישיותך ונמצאת מסכים!!! אם תראה את זה כפניה אישית מראש מהקב"ה זה משנה את כל התמונה... זה נותן לה מסגרת וצורה...

למענך אלוקים חיים!!!

שמעתי אדם גדול שאמר בערב ראש השנה: מה התפקיד שלי בשנה הקרובה בעבודת ה'?? אין לי שמץ של מושג!!! מתי אני אדע מה התפקיד של בשנה הקרובה??

בעז"ה ש בכ"ט באלול בשנה הבאה... אז כשאעמוד בערב ראש השנה... ואביט לאחור מה היה שנה שעברה... מה עשיתי... או יותר נכון: מה הייתי צריך לעשות... אז אני אדע ל מ פ ר ע מה התכנייה שהקב"ה הציב לי לשנה האחרונה!!! מה עבויידת ה' שהקב"ה רצה ממני בשנה שעברה!!! אבל מה הקב"ה רוצה בשנה הבאה??? צר לי!!! אינני יודע!!! אבל אני אדע... מתי?? בסוף שנה הבאה... נו... אז מה אני אעשה עכשיו???

איזה עבויידה אני אקבל על עצמי עכשיו... הרי אם רק שנה הבאה אני אדע למפרע מה הייתה העבויידה שלי... אז מאיפה אני אדע עכשיו!!! עכשיו מה לקבל???

בשביל זה אני אומר מילה אחת ויחידה:

ה נ נ י!!!!!! למענך!!!!

אבי שבשמים: אני מוכן לכל תפקיד שליחות ומשימה שתשית עלי!!! אבל לא סתם מוכן... אלא גם ערוך נפשית... ה"הנני" הזה **משמעותו** שכל משימה שכזו שפתאום תנחת עלי בפתע פתאום... אני לא אראה אותה כהנחתה... אלא אראה אותה כבקשה אישית משמי... אנא בני: עמוד בזה הניסיון... ואני מקבל ע"ע בעזרתך יתברך להיענות ולומר: הנני!!!

עקרונית כולנו מוכנים לעשות המון המון למענך אלוקים חיים... **אבל מה???** את זה נתן לי להחליט!!! אני כבר החלטתי מה הקב"ה רוצה ממני... כשאני מדמיין עבודת ה'... אני מדמיין פפוזזה מסויימת של שטייגן עצום כזה... ושקיעות כזה... והספקים כזה... שזה!!! זה עבודת ה'!!!!... וכל שאר ההתקלויות שאני "נתקע" בהם במשך השנה... זה... זה נעבאך... זה בעיה... זה מקלות בגלגלים... וחבל... כל הניסיונות שיש לי בלשה"ר... כל זה... זה "בעיות" כאלו ש... שחבל... חבל שהם היו השנה... ואני מאוד מקווה ששנה הבאה הם לא יהיו...

אבל לא!!! ממש לא!!!

קח בחשבון שבר"ה של שנה שעברה... הקב"ה פנה אליך וביקש: בני היקר... אני מבקש ממך עבויידה מיוחדת... למעני!!! אנא... עמוד לי בניסיון זה... מה???

אני מבקש ממך לא פחות ולא יותר שתעמוד מול ניסיון קשה לדבר ולנייעס על פוליטיקה מסוימת שהתעוררה בקהילה שלך... וזה!!! העבודת ה' שאני רוצה ממך!!! בני: האם אתה מסכים לעבויידה זו?? נ... אתה מסכים? לא... לא בדיוק... למה???

כי... כי הוא לא בדיוק ביקש...

אז זהו שלא!!! אם זה קרה סימן שהוא ביקש!!! אם במבט לאחור זה היה הניסיון הקשה ביותר שלך בשנה האחרונה. אז כנראה שזה מה שהקב"ה ביקש.

וכן הלאה וכן הלאה... תן לחכם ויחכם עוד...

ההסתרת פנים של העולם שלנו מכריחה... שכל ניסיון וכל פניה ובקשה אישית מה' יתברך אלינו... מגיעה ללא הודעה מוקדמת... ויכולה לתת לנו תחושה כאילו מדובר בהנחתה... וכשבאמת לא מוכנים לזה נפשית... הניסיון הוא גדול... אז לא!

אנחנו לא ניתן להסתרת פנים הזו לחדור אלינו!!!

אלא מה??? הנני!!! אני מכריז בזאת שכל התמודדות שתיקרה לפני בשנה הבאה... הנני מוכן ומזומן... באהבה ובשמחה... בשביל זה אנחנו מראש עומדים בימים אלו ומתפללים עוד לפני חלוקת התפקידים השנתי: אנא... זכרנו לחיים מלך חפץ בחיים וכתבנו בספר החיים למענך!!! רבש"ע: אנחנו מוכנים!!! אנחנו ערוכים לכל תפקיד שתצווה אותנו!!! אנחנו למענך!!! אחרי... אחרי שאנחנו ערוכים נכונים ומזומנים לכל תפקיד ומשימה... עכשיו מגיעה התחינה הבאה: אנא בורא עולם... אנחנו מתחננים לפניך... וכתוב לחיים טובים כל בני בריתך!!! שהתפקיד שתברור לנו יהיה תפקיד שיש בו חיים טובים ולא חלילה אחרת... שהתפקיד שלנו יהיה בקרטוריון של מי ינוח!!! שהעבודה שלנו תהיה מתוך "מי יישלו"!!! לא מתוך מי ישפל... אלא מתוך "מי ירום" ובישועתך תרום ותגביה קרננו למעלה והושיענו בקרוב למען שמך...

רבש"ע: יש משנה מפורשת במסכת ראש השנה (כז):

"התוקע לתוך הבור או לתוך הדות או לתוך הפיטס אם קול שופר שמע יצא ואם קול הברה שמע לא יצא" והשו"ע מביא להלכה: שהנמצא בתוך בור ותוקע למי שנמצא בתוך הבור יוצא יד"ח... אבל!!! אם אם עומד בתוך הבור ותוקע למי שנמצא חוץ לבור לא יצא דלא שמע קול שופר אלא קול הברה

רבנו של עולם: לא רק את עצמינו אנחנו צריכים להוציא בתקיעת שופר אלא גם אותך יתברך כביכול!!! לפני התקיעות אנחנו אומרים שבע פעמים: עלה אלוקים בתרועה ה' בקול שופר: אנחנו מכוונים שתקיעתנו זו "תעלה" לך יתברך לשם חובה... "עלה אלוקים" בתרועה... אז אנחנו מוכנים ומזומנים לתקוע ולהוציא אותך... אבל יש בעיה:

קראתי שמך ה' מבור תחתיות!!!

אנחנו שרויים בתוך בור... בתוך חושך מעבה הגלות... תוקעים בשופר עמוק בתוך הבור... ואילו אתה יתברך... עוז וחדווה במקומו... אתה עומד מחוץ לבור!!! אין אנחנו יכולים להוציא אותך בתקיעות!!! קול הברה שמע!!! אין ברירה רבש"ע:

רד אלינו ממעון קדשך... הופע בהדר גאון עורך על כל יושבי הגלות העובדים אותך מתוך חשכת הנסיונות וגלות הנפש... רד אלינו אל תוך בור שביינינו... אנחנו נתקע בשופר... ואתה יתברך תבין ותאזין תביט ותקשיב לקול תקיעתינו... ואז אף אתה יתב' תתקע בשופר גדול לחרותינו... והביאנו לציון עירך ברינה... השיבנו ה' אליך ונשובה...